ПРОМІНЬ

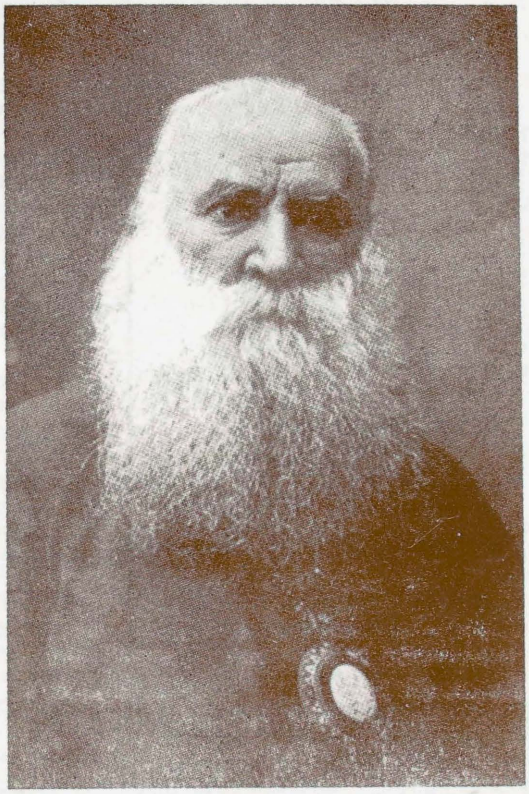

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

PROMIN

Ч. 3 БЕРЕЗЕНЬ 1993

No. 3 MARCH 1993

ПРОМІНЬ

Ч. 3 БЕРЕЗЕНЬ РІК XXXIV

видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Виходить раз у місяць

Редактор — Олена Гринь
Редактор англомовної частини —
Маруся Тарнавецька-Зурек
Адміністратор — Наталя Макаренко

PROMIN
842 Main Street
Winnipeg, Man. Canada
R2W 3N8

Річна передплата в Канаді $17.00
Передплата до інших країн $20.00
Одне число ..... $ 2.00

Редакція застерігає собі право скорочувати та поправляти надіслані матеріяли.

PROMIN

VOL. XXXIV MARCH No. 3

Published by
UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
Monthly

Editor — Olena Hryn
English Editor —
Marusia Tarnawecka-Zurek
Administrator — Natalia Makarenko

PROMIN
842 Main Street
Winnipeg, Man. Canada
R2W 3N8

Subscription in Canada $17.00
Other countries $20.00
Single copy ..... $ 2.00

The editors reserve the right to edit submitted materials.

Publication Mail
Registration No. 1925
International standard Serial number
ISSN 038021-40

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

ЗМІСТ

Культура і життя
Апостол Правди 1
Анна Дзюбенківна — Згадаймо про них 2
З. Туржанська — Доню вернись до моєї церкви 4
О. Олесь — В роковини Шевченка (скорочено) 5
Галина Мельник-Марко — Ще не запізно 6
„Від Мілени до Атени" 7
Громадська хроніка
Всеальбертський з'їзд складових організацій СУС 8
Річні збори відділу ім. Ольги Кобилянської Саскатун, Саск. 9
Відділ СУК ім. Ольги Кобилянської Витків, Саск. 10
Річні збори відділу ім. Лесі Українки Єлов Крік, Саск. 11
Храмове свято в Чиливек, Б.К. 11
Звіт праці Союзу Українок Канади в Оттаві 12
Прощальний вечір протоієрея і добродійки Гнатів Йорктон, Саск. 14
Т. Шевченко — Сонце заходить, гори чорніють 14
Авторська школа Марії Чумарної (Куток порад) 21
25-річчя священства прот. М. О. Равлюка 23
Квіти незабутнім
Бл. п. Анна Бойчук, Ванкувер, Б.К. 27
Бл. п. Ольга Долинчук (Попель), Вінніпеґ, Ман. 28
Бл. п. Тетяна Дем'яненко, Ст. Кетеринс, Онт. 30
Бл. п. Анна Тріщук, Саскатун, Саск. 31
Бл. п. Параня Рудей, Керот Ривер, Саск. 32
Ліна Костенко — Вірш 32

CONTENTS

The Kyiv-Mohyla Academy 15
Current Affairs: "The Frying of our Social Safety Net" by L. McQuaig, a review by Helen Raycheba 16
Environment: Halyna Melnyk-Marko It is Time to get Involved 18
Recipe Corner: Ollia Waverick 19
"Ukrainian Folk Costume" 20
Promin Press Fund 33

На першій сторінці обкладинки:
— Найпочесніший Митрополит Василь Липківський
(20 березня 1864 — 27 листопада 1937)
Митрополит Київський і Всієї України.

АПОСТОЛ ПРАВДИ

І день іде, і ніч іде...
І, голову схопивши в руки,
Дивуєшся, чому не йде
Апостол правди і науки?!

Тарас Шевченко

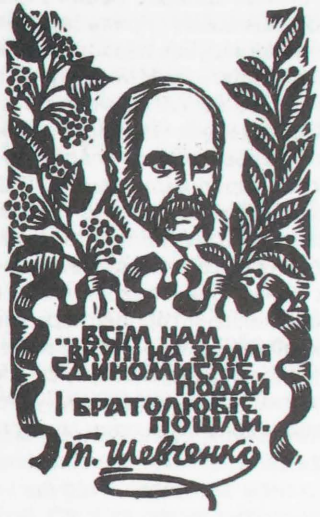

Володимир Лупійчук
різьбар, народний майстер

Життя України лежало мертвим спокоєм на протязі 300 років, та все ж були визначні постаті, які старались пробудити національну свідомість свого народу.

В цьому дописі згадаємо таку людину, яка народилася по смерті Т. Шевченка, людину, яка боролася і поклала своє життя за ідеали Тараса Шевченка — Митрополита Василя Липківського.

Ось з яким словом звернувся Митрополит до своїх вірних в роковини смерти Т. Шевченка: „Любі брати і сестри! Чи є між нами зараз більш щира, більш близька для нас душа, як душа великого сина України — Тараса Григоровича Шевченка, яка, віримо, невидимо присутня між нами, що за неї тепер молимось в роковини його смерти? Від цієї душі, як від батька рідного, кожний з нас бажає мати найкращу науку в любові до свого рідного народу, найбільшу підтримку й утіху в своєму життю. На цій душі — на її переконаннях, мріях і стражданнях кожний з нас повинен випробувати і себе самого, оскільки він є дійсний, свідомий українець, оскільки він достоєн вважати себе дійсним сином України."

Отже, будучи високоосвіченою людиною (він закінчив Київську Духовну Академію), будучи обдарованим проповідником Митрополит Василь Липківський проводив свою просвітительську працю з позицій духовного пастора.

Будучи священиком та законоучителем в самому Києві о. Василь вже в 1917 р. скликав єпархіальний Церковний Собор, який проголосив вимогу автокефалії нашої церкви. В цьому ж році в Києві засновується „Братство Воскресіння", яке з часом стало Всеукраїнською Церковною Радою. Він працює над перекладом служби Божої на українську мову і вже в травні 1919 року в Миколаївському соборі в Києві служить першу службу Божу живою українською мовою. Влітку цього року о. Василь стає настоятелем Софійського собору. Про цей період сам Митрополит в своїй автобіографії пише так: „я став настоятелем Софійського собору, брав найактивнішу участь в заснуванні українських парафій, перекладі служб Божих на українську мову, в організації керівництва Українською Церквою, а також в тяжкій боротьбі з російським єпископатом на Україні за волю Української Церкви."

Першого січня 1919 р. уряд Директорії УНР проголосив офіційно автокефалію Української Церкви, але це не спинило російський єпископат накласти заборону служіння о. Василію за відправлення 9-го травня служби Божої українською мовою. Всеукраїнська Церковна Рада проголошує це як неканонічне втручання Російської Церкви в внутрішні справи Української Церкви.

Наступила справа створення свого власного єпископату. При всіх стараннях Всеукраїнській Церковній Раді не вдалось знайти двох єпископів для висвячення кандидатів в єпископи.

В жовтні 1921 р. Всеукраїнський Церковний Собор обрав і рукоположив Митрополита Київ-

ського і всієї України Василя Липківського. Про цей акт висвяти сам Митрополит висловився так: „нам не є важним, щоб нас визнавали Церкви інших народів. Нам є важним, щоб нас визнав український народ!"

І народ визнав! Швидко росли українські парафії. Найбільше цьому сприяв сам Митрополит, який весь час відвідував парафії і своїми палкими промовами запалював і інших до акту українізації. Вже в 1925 р. УАПЦ мала 30 єпископів, понад 2000 священиків і мільйони мирян.

Побачила більшовецька влада, що їй не під силу боротись з проповідниками УАПЦ і вирішила знищити цю Церкву фізично. Спочатку заборонила в служінню Митрополита, а пізніше розправилась і з рештою єпископів, священиків і церковних діячів, причепивши УАПЦ навіть до процесу СВУ (показний процес над культурними діячами України). Таким чином весь єпископат УАПЦ, біля тисячі священиків, тисячі вірних заплатили життям і довгими роками ув'язнення за вірність своїй церкві. Ані один митрополит, ані один єпископ УАПЦ не пережив більшовецького лихоліття.

Сам Митрополит Василь Липківський перебував під забороною і наглядом більшовецької влади, час від часу перебуваючи в тюрмі.

З 1927 р. жив в своєї сестри. Про його останні роки і кінець мученицького життя були різні припущення. Але, мабуть, найдостовірніше — це повідомлення, яке дав дослідник київських архівів КҐБ Сергій Білокінь (квітень 1992 р.). А це, що трійка НКВД судила першого Митрополита УАПЦ 20-го листопада 1937-го року і засудила до розстрілу. Знайдено і витяг про розстріл — Липківський Василь Костянтинович — приведено до виконання 27-го листопада 1937-го року.

Людей, що переживали цей період відродження УАПЦ 1917-30 рр., лишилось мало. Але ті, хто хоч трохи пам'ятає цей період, затримали святий спогад про Відродження УАПЦ і про її першого Митрополита Василя Липківського. В їх душах він лишився Апостолом Правди.

О. Г.

Анна Дзюбенківна
(1897 — 1975)

ЗГАДАЙМО ПРО НИХ

(Нарис — спомин)

Українці розмовляли ідучи до Софійського Собору.

Темою їх розмови було: церква Вознесіння, що стояла на Львівській вулиці в Києві, якраз проти Гоголівської вулиці. Вони задумали утворити парафію Української Автокефальної Православної Церкви на Лук'янівці в Києві.

Ініціятори звернулися до Високопреосвященного Владики Липківського за порадою. Владика Митрополит вислухав їх і сказав:

— Любі мої, брати і сестри, Бог вам допоможе у цьому ділі, — Благословляю!

Треба сказати, що храми Божі в той час належали не владикам, а радянській владі. Тому, щоб мати дозвіл правити Служби Божі, треба було для того організувати громаду віруючих в кількості 50 осіб, так звану „п'ятидесятку". Треба було скласти список цих осіб в трьох примірниках з зазначенням прізвищ, імен, зайняття і адреси та подати ці списки до відділу Релігійного Культу Міської Ради (Горсовєта). А також зазначити об'єкт, який бажано одержати для користування як церкву.

Ця п'ятидесятка була відповідальна перед владою за будівлю, за ремонт її, за користування електрикою, водою, за оплату податків та за лояльне ставлення до влади з боку членів релігійної громади.

В недовзі ініціятори (імена їх з певних причин утримуюсь назвати) виконали усі приписи і одержали „мандат", тобто дозвіл на Собор в садибі Покровського Жіночого Монастиря.

До революції 1917 року в цім монастирі панувала, як кажуть, тиша і благодать.

Радянська влада нищила все, що було на перешкоді їй перевернути все на свій лад. На головній монастирській брамі було прибито напис: „Городок металістів".

Родини робітників розмістилися в келіях та по інших приміщеннях. З вікон випиралися залізні труби пічок-комунок. Деякі шиби замінено куском дикти. Біля будинків на шнурках теліпалися пеленки, білизна, купами лежало сміття, тріски колених штахет і хрестів (на території монастиря був цвинтар).

На місці амбуляторного прийому та аптеки стояла пустка з вибитими шибками. В малій теплій церкві був робітничий клюб. Вечорами там під гармошку лунали співи.

Яких 150 кроків від цього клюбу, на підвищеному фундаменті, стояв добре збудований великий Собор. Тут і оселилася Покрівська парафія Української Автокефальної Православної Церкви в Києві.

Священик отець Петро Касянчук, висвячений в Софійському Соборі, був настоятелем цієї парафії. Збори парафіян обрали управу, розподілили обов'язки, — усі заходилися впорядковувати церковне життя.

Сестрі Марії Кобець доручено ризницю: вона з сестрами дбайливо переглядала, перекладала, розвішувала церковний одяг.

Сестра З. з іншими чистила підсвічники, ланцюжки до лямпадок. мила лямпадки.

Брати Василь Оздоба і Олександер Кобець перевіряли елетричні проводи, водяні труби.

Сестрам Буряк і Д. доручено піклування ув'язненими.

Сестрам Оксані Пашківській і Марії Н. довірено тримати зв'язок з хворими і потребуючими допомоги.

Брат Матвійчук доглядав усі столярські роботи.

Брат Григорій Р. став титарем.

Під час Богослужень співав народній хор, це було кілька жінок і чоловіків, до нього приєднувались інші. На початку церковного руху вони ходили до Софійського Собору, де дириґент Дмитро Хозицький навчав їх молитов українською мовою та мелодій.

Отець Петро Касянчук віком був молодий, мав приємний голос, говорив лагідно. Ставився до всіх завжди уважно, чемно. Не курив і не вживав алкоголю. В церковній управі отець Петро був дорадником. Серед парафіян, яких він нераз відвідував по домах, користувався авторитетом. Ця людина була втіленням доброти. До церковного журналу „Церква і життя" подавав дописи та вірші.

Парафіяни на вулиці чи в трамваї, розмовляючи між собою, замість отець вживали Петро Семенович.

Брати Оздоба, Кобець, Матвійчук, Ав., і з ними титор Григорій Р. над вхідними дверима Собору встановили півтора-метрового хреста. У Великодню Ніч цей хрест сяяв і бачили це світло на Лук'янівці і на Подолі.

По Великодню, як завжди, поминають померших. Причет парафії ходив на Лук'янівське кладбище. Отець Петро порадив, щоб гроші за Панахиди на гробках прибуткували до парафіяльної каси. Крашанки, пироги, булки і паски віддавали бідним й ув'язненим.

По весні, звичайно, приходить літо. Наближався день св. Апостолів Петра і Павла. Парафіяни турбувалися, як поздоровоти всіх Петрів і Павлів у парафії. Отця Петра за щиру пастирську опіку було нагороджено золотим наперсним хрестом. Голові Управи Павлові Вовк подарували срібний портсигар. А іншим сердечно побажали „Многії Літа". Для всіх це був радісний день.

Високопреосвященний Владика Митрополит Липківський, Митрополит Київський і всієї України, часто відвідував вірних на периферії, але не забував і киян.

Одного щасливого дня Свято-Покрівська парафія УАПЦ в Києві вітала в себе Найпочеснішого (як тоді звали) Владику Митрополита і благовісника Володимира Чехівського.

Архиєрейське Богослуження служили Митрополит Липківський, настоятель парафії о. Петро Касянчук і ще один священик-монах. Молились усі присутні. Св. Євангелію читали народу зрозумілою йому мовою. Після пояснювали, як треба розуміти зміст прочитаного, і як треба в щоденному житті дотримуватися засад християнської моралі.

Так як спраглий п'є жадібно воду, так щиро сприймали вірні кожне слово благовісника Володимира Чехівського...

Митрополит, священники і за ними усі вірні стали на коліна, і линула журлива молитва до Єдиного Бога за Україну і її народ.

На пам'ять і для історії всіх сфотографували.

Минали місяці...

Мінялась ситуація...

Якось до парафії прибув голова Всеукраїнської Православної Церковної Ради єпископ Петро Ромоданів. Після Служби Божої промовляв до парафіян. Говорив про св. Анастасію та княгиню — фундаторку цього монастиря...

Року Божого 1927 в жовтні місяці 2-й Всеукраїнський Православний Церковний Собор ухвалив: „Зняти з Митрополита Василя Липківського тягар митрополичого служіння."

Парафіяни, порозумівшись з отцем Петром, бажали мати за настоятеля Св. Покровської парафії в Києві Митрополита Василя Липківського.

ВПЦР зреагувала на це так, що отець Петро змушений був виїхати на Кавказ...

Св. Покрівська парафія осиротіла. Церковне

майно люди розібрали на схов. Хмари над ними купчилися...

Оповіла я про Св. Покрівську парафію в Києві з метою, щоб покоління могло довідатись, в яких умовах вірні й пастирі жили, об'єднувалися, молилися і виконували Заповіти Христа.

* * *

ПІСЛЯСЛОВО

Подружжя Пашківських, учасників відродження національної церкви, було арештовано, вивезено і по них слід пропав. Оксана Пашківська повернулася до Києва в 1941-му році.

Диригент хору Дмитро Ходзицький був висланий на заслання в 1928-му році. Повернувся до Києва в 1941-му році.

Павло Вовк, — Голова Парафіяльної Ради, був заарештований і вивезений, — слід по ньому пропав.

Подала цей спомин з недрукованої збірки Анни Дзюбенківни
Віра Смерека

ДОНЮ ВЕРНИСЬ ДО МОЄЇ ЦЕРКВИ

(продовження з попереднього числа)

По похороні тата намовляла я маму, щоб переїхала до міста, але мама мені категорично заявила, що хати і церкви не покине. Мусіла я відлітати додому, просила маминих сусідів, які доглядали фарму, щоб опікувались мамою. Знала я, що сусідка Софія мамі допомагала як тато хворів. Вони з охотою мені сказали, що ваша мама нам як рідна, бо ми своїх родичів вже не маємо, і то мене заспокоїло.

В поворотній дорозі додому я думала — Софія чужа і так згоджується з мамою, а чому мама зі мною не погоджується? Здавалося мені, що їх лучить спільна любов до землі і до тої малої церковці, і сумління перестало мене мучити, бо знайшла розв'язку.

Роки проминули, раз до року я відвідувала маму, від'їжджаючи одного разу я запитала маму, коли ви хочете щоб я приїхала — на Різдво чи на Великдень? Мама попросила, щоб я приїхала на Різдво, і я погодилась виконати мамине бажання.

Розказувала мені потім Софія, що мама в неї питала, чому вона зі своєю донькою не може прийти до згоди, а відтак додала: більш не буду згадувати їй про нашу церкву.

Ви Софіє переберете по мені Сестрицтво і будете доглядати церкву. У світі так буває і мабуть я не одинока мати, якої дитина відцуралась від своєї Церкви.

У літі мама садила великий огород, багато квітів і на моє запитання пощо той великий огород мама відповіла, віддаю в осені до Інституту.

Взимі мама вишивала, читала споглядаючи крізь вікна, за якими простяглося поле на якому так працювали. Купи каміння — то свідки їх праці, більш мама не нарікала і мені було легше.

Прийшло Різдво, поїхала до мами святкувати. Мама зі Софією все прилагодили і коли зайшла до хати відчула я небуденне, на мене повіяло таким рідним, давно минулим і здавалось, що ось зараз вийдуть усі мене зустрічати як у дитинстві — дідусь, бабуся, мій рідний тато.

Одинока мама мене зустріла і була безмежно рада моїм приїздом.

На Свят Вечір мама зі Софією приготовили дванадцять страв, дідух, кутя, калачі, оглядала я все і на думку мені не прийшло, що то може більш такого свята не буде. Прийшла Софія з Василем, раділа я, що спогади мене не будуть мучити, що з мамою не буду сама. Важко було б мені з мамою говорити і про що їй буду розказувати, коли ми живемо відмінним життям. Усе було готове до вечері, я дивилась у вікно, чи є перша зірка, приємно було стояти на тому місці, де стояла дитиною, виглядаючи зірки. Мама попросила всіх до столу, а мені сказала сідай доню на те крісло де сидів тато. По молитві, яку провела мама, споживали ми святу Вечерю. Давно такої вечері я не мала, бо залишила була свою Церкву, а з нею свої традиції. По вечері довго ми колядували і здається мені, що досі бринять у моїх вухах ті коляди, а мама знала їх усіх напам'ять.

Прийшов час і стали збиратись до церкви і мама більш мене не просила, щоб я з ними їхала до церкви. Сказала мені, ти з дороги, відпочивай. Вони від'їхали я довго не могла заснути, мала якесь дивне передчуття, чому мама мені більш не докоряє, що я залишила її Церкву. Пізніше Софія все мені пояснила, що бідна мама радилась в неї, як їй помиритись зі мною і сама сказала, що силою вона не може заставити мене любити її Церкву.

Мала мама рацію, бо коли б я була при церкві,

то й всіх наших традицій дотримувалася б і мову зберегла б. Про усе те я дізналась пізніше.

У ту ніч я не спала, хоча намагалась заснути. Перед образами прикрашеними рушниками горіла лампадка, яка проганяла нічну темряву у кімнаті. Чула я як мама вернулась з церкви, але я не обзивалась, мама пішла спати у свою кімнату. Рано ми зустрілись при сніданку, мама розпитувала за Михася, я їй привезла знимки і дарунки. Подивилась мама на знимку Михася, поцілувала і сказала гарний мій внук. На обід поїхали ми до Софії, гарно було проїхатись, день був ясний і тиснув добрий мороз. Приємно провели час у Софії, були там і мої ровесниці з якими я ходила до школи, більшість їх лишилась на фармах і я чулася чужа між ними. Прощаючись я просила Софію і Василя доглядати маму, і в тих своїх словах я відчула сором, я донька, а свою одиноку матір доручаю під опіку чужим, а де мій обов'язок був, тепер себе питаю. На другий день рано я мусіла вертатись, раділа, що ці два дні з мамою провела в згоді. Перед від'їздом мама дала мені коверт і сказала, це дарунок вам усім лише відкрий, як заїдеш додому. То був великий дарунок на сплачення боргу який ми мали на хаті. Обіцяла я мамі, що літом приїдемо ми всі і що довше побудемо з нею, але так не сталось...

Перед вербною неділею рано одержую телефон, говорить мамин лікар, що моя мама померла минулої ночі у сні. Передати всього того, що я пережила, я не в силі, у мене лишилась мука на ціле життя. Негайно відлетіла додому щоб спорядити похорон. Усе я виконала як мама бажала. Востаннє моя мама в своїй церкві, урочиста Служба Божа, мелодійний спів і несуться до небес молитви за мамину душу, а я не всилі стримати сліз, моя єдина мама у домовині. Такий спокій на її лиці, руки зложені, ті руки що стільки праці приклали на тій землі. Промінчик раннього сонця освітлює померлу. Мама більш не буде просити: „доню вернись до моєї Церкви". І хочеться мені впасти на коліна перед домовиною і в голос сповідатись, просити прощення і приректи, мамо, я вже вернулась до твоєї церкви, ось тут при домовині прирікаю. Так я стояла біля домовини зі закритим лицем від сліз і раптом відчула теплі проміння на лиці, піднесла голову і глянула у вікно, через яке промені наповнювали Божий Храм. Побачила у сонячних променнях лагідне мамине лице, це була секунда, я витерла очі і ще раз глянула, але проміння знову освітлювали маму у домовині, наче б прощався ясний день з нею, бо вона йшла до гробу.

Скінчила жінка свою розповідь і заплакала, як безпомічна мала дитина, аж отець поклав руку на її плече і просив: не плачте мама вам простила, душа її була біля вас і знала, що ви прирекли вернутись до її Церкви і у соняшних променнях вона усміхнулась на знак, що відходить спокійно, що ви збережете її віру, мову, яку вони везли у далекий чужий світ. Вони були непохитні, усе горе перемогли, піонерські труднощі, а віру зберегли, а вам лишилось лише те все продовжувати.

Розійшлись, ми були дуже зворушені розповіддю, але та, що молилась за матір, відійшла у вірі вилікувана.

Цей спогад присвячую Матері Піонерці у 100-річчя поселення українців у Канаді.

З. Туржанська

О. Олесь

В РОКОВИНИ ШЕВЧЕНКА

Одно питання мимоволі
Ввесь час в думках моїх встає:
Чом не вгледів він сонця волі,
Чому тепер він не живе?

Якими дужими громами
Пророчий голс би гримів,
Якими буйними річками
Котився, шумів би його спів?

Які б вінки він сплів героям,
І як уславив би їх чин?
Він грав би в сурму перед боєм,
Боровся б сам серед руїн.

А як оплакав би могили,
Яких би квітів насадив!..
Калина б віти похилила
І в вітах вітер б гомонів.

Якими лютими бичами
Карав би нас, що кволі ми,
Що розійшлись ми манівцями
На крок єдиний до мети.

Як в душу б він заглянув кожну,
Як кожний біль би наш відчув.
Він влив би міць непереможну,
Серця б він вірою надхнув...

ЩЕ НЕ ЗАПІЗНО!

Поборюймо байдужість всіма силами!

МИ МАЄМО СИЛУ, МОЖЛИВІСТЬ І ОБОВ'ЯЗОК РЯТУВАТИ НАШУ РІДНУ МОВУ!

Так, ми родилися в Канаді! Ми є канадці українського походження. Так само і греки, поляки, японці, китайці, італійці, німці і понад сто інших канадців, що походять з інших країн.

І всі вони горді своєї спадщини. Канадський Уряд вже давно вітає і признає різні культури як кольористий додаток до багатокультурної Канади. Візьмім наприклад кожнорічні „фестивалі", „каравани", „фолкльорами", де етнічні групи з великою гордістю приготовляють виставки свого мистецтва та рукоділля, концерти зі співами і танцями. Канадці (більшістю з різних етнічних груп), приглядаються і ознайомлюються з культурою та традиціями своїх співгорожан. Ми всі маємо свою культуру, яку ми гордо вливаємо в багатокультурну Канаду.

Найсильніший елемент нашої культури і спадщини є МОВА. Бо сотками років вороги старалися і далі стараються знищити, спотворити чи заборонити українську мову. Сотками років наші предки-козаки, селяни, поети, МАМИ і БАТЬКИ берегли і продовжують берегти цю нашу милозвучну перлину, за котру Шевченко, Котляревський і тисячі інших віддали життя.

Цей дорогоцінний скарб, що зберігався і передавався з роду в рід є під нашою опікою в Канаді. Нераз нам переказували наші брати з України: „Ваша постанова і сила плекати українську мову в Канаді дає нам поштовх і силу боронити свою мову на Україні." Жаль, що є одиниці, які через брак свідомості думають інакше: „я канадієць, мені не потрібно української мови!"

У 30-тих роках, коли Лорд Твідзмюр був ґенеральним ґубернатором Канади, він на всеканадському українському з'їзді сказав: „щоб бути добрим канадійцем, перше треба бути добрим українцем." А проф. Симпсон Саскачеванського університету написав брошурку: "Why Learn the Ukrainian Language?" Цікаво, як почуваються діти, що виступають з українськими танцями, а говорити не вміють? Як так, що наші діти мають час їхати на проби танців, на лекції бандури, а дві години на тиждень не мають часу на вивчення мови, на те, щоб пізнати історію свого походження?

Найлегший спосіб засвоювати і розвивати розговірну мову це вдома, в родині. Чому це занедбане? Чому батьки грішать перед своїми дітьми? Чи вони думають, що можна затаїти, скреслити своє походженнж? Ніхто не може заховати свою удідичину спадщину!

Коли ми затримуємо наші Великодні та Різдвяні звичаї, традиції та привітання „Христос Воскрес" і „Христос Народився" і відповідаємо „Воїстино Воскрес" і „Славім Його", то наші святкування без української мови не мають тої духовості, все здається холодним і чужим.

Наша славна співачка Ніна Матвієнко, передала нам зворушливу пісню: „Краю наш прекрасний, краю наш так гарний, не цураймося, признаваймося бо багато нас є". Д-р Іван Огієнко (бл. п. Митрополит Іларіон), ще 1935 року писав: „Рідномовно свідома жінка — найміцніший фундамент церкви. Ми мусимо освідомлювати наше жіноцтво про його рідномовні обов'язки, бо від неї ж бо залежить у великій мірі доля нащадків і батьківщини."

УКРАЇНА ВІЛЬНА! Нам потрібно більше й більше розвиватися духово і національно. Розбудити в дітях гордість і певність, що наш нарід хоробрий, відважний і чесний. Читаймо дітям з історії про мудрість та лицарство козаків, про наших князів, мистців і героїв духу-письменників.

Дмитро Павличко казав: „без рідної мови немає свободи, бо воюючи за українську мову, воюємо за життя українськоьо народу."

Коли наші перші поселенці вибирались в Канаду, вони брали з собою Євангелію, Кобзар і грудку рідної землі. Цю символіку і духовість вони привезли з рідного краю, щоб передати її своїм дітям.

Сьогодні, коли наші діти відчужуються від нас, відходять від українського суспільства, відкидають мову, нам треба спільного зусилля всього громадянства, а передусім батьків, щоб розбудити в наших дітях любов і пошану до свого рідного. Батьківське виховання в рідній мові й народній духовості є найважливішим чинником для збереження нашої самобутності, від якої залежить свідома майбутність наших поколінь. Вступаймо у друге сторіччя українського поселення в Канаді з Християнською любов'ю і пошаною до ближніх. Нехай єдність, вирозумін-

ня та свідомість нашого завдання перебере наше молодше покоління! Пригадаймо слова Т. Шевченка: „Учітеся брати мої, думайте, читайте, і чужого научайтесь, свого не цурайтесь, бо хто матір забуває, того Бог карає. Чужі люди цураються, в хату не пускають. Свої діти як чужії, і немає злому на всій землі безконечній веселого дому..." Сьогоднішня молодь на Україні звертається до всіх словами поета І. Драча: „Віддайте мову — не прохання, а наказ! Віддайте мову в цей же час! Лиш мовою живий козацький рід!"

Галина Мельник-Марко

„ВІД МІЛЕНИ ДО АТЕНИ"

До редакції передано два номери газети Союзу Українок — „Українка". На жаль, ми не отримали ч. 1, але й ч. 2 і 3 є вистачальним, щоб прослідити хід подій: „Від Мілени до Атени" Надії Харчук.

Отже, почнемо з продовження допису в ч. 2.

З тріумфом зустрічає жіноцтво Галичини повернення своєї лідерки Мілени Рудницької з Женеви. В Галичині розносяться чутки про голод в Україні. СУ видає брошуру про голод на Україні та звернення до жінок світу різними мовами. Через Міжнародну Жіночу Раду Мілена Рудницька подає петицію про голод до Ліги Націй. На жаль, всі заходи безуспішні. Уряд УССР повідомляє: в Україні немає голоду.

В 1934 році 23-27 червня відбувається жіночий конґрес. П'ять днів напруженої праці, демонстрація єдности всіх соціяльних верств українського жіноцтва.

20-го березня 1935 р. на загальному з'їзді СУ приймають рішення про заснування дитячих садочків і вишкіл дівочого дорасту. На цьому з'їзді українки вирішують згуртуватись у Всесвітній Союз Українок.

В 1936-му році 2-3 квітня відбувається загальний з'їзд СУ у Львові. Жінки готуються відзначити 10-ту річницю вбиства Головного Отамана Симона Петлюри.

10-го жовтня 1936-го року до СУ у Львів приїхала голова СУ Америки Ганна Курило. Мета зустрічі — обговорення програми майбутнього Всесвітнього Союзу Українок.

12-14 жовтня 1937 року на загальний з'їзд до Львова прибули представниці СУ Галичини, Волині, політичної еміґрації з Великої України, СУА і СУК, на якому остаточно створюється **Всесвітній Союз Українок.**

З'їзд обговорив і прийняв правильник, опрацьований Оленою Залізняк, Міленою Рудницькою та Марією Струтинською. Було обрано Головну Раду, основний орган ВСУ, за голову було вирішено визнати голову СУ у Львові — Милену Рудницьку. Місце секретарки було застережене для еміґрантки з Великої України. Нею стала Зінаїда Мирна — 1937 року.

1938 рік. СУ відзначає десятилітній ювілей головування Мілени Рудницької. СУ стала чисельною, хоч і не феміністичною організацією Європи. Це була самостійна позапартійна, позаконфесійна організація.

Настав страшний 1939-ий рік. Репресії. Війна. Програна війна. У вересні 1939 року СУ на Західній Україні припиняє існування. Багато виходять на еміґрацію, в тому числі члени Головної Ради. Ті ж, що остались, були покарані.

В серпні 1991 р. на території України створилась Українська незалежна держава і створився Союз Українок України на чолі з Атеною Пашко. Слава Україні і слава Союзові Українок України!

Отже, був гарний початок і гарне завершення.

Але, де дівся проміжок часу 50-ти років?

Що, властиво, сталося з членами Головної Ради Всесвітнього Союзу Українок, що сталося з головою ВСУ Міленою Рудницькою? І чому СФУЖО зігнорувало історичні засади ВСУ і готове присвоїти собі початки українського жіночого руху?

Чому властиво, Конґрес Українського Жіноцтва, що відбувся в Філядельфії, не запросив голову ВСУ Милену Рудницьку на з'їзд в той час, коли Союз Українок Америки був членом Світового Конґресу від його створення в 1937 році?

На все це мусіла б бути відповідь.

А чи не час нам, українському жіноцтву, пошанувати свої традиції, про які ми пишемо в кожному листку журналу, чи не час повернутись до свого коріння (про повернення до „коріння" ми також щодня пишемо) і, може, повернутись до назви першої української жіночої організації — Всесвітнього Союзу Українок? Може, вже час віддати честь жінкам-засновницям Всесвітнього Союзу Українок?

Це було б чесно, логічно і гонорово.

Дорогі пані з СФУЖО! Ми вам також простягаєм дружню руку до співпраці на основі повернення до „коріння" і пошанування традицій!

О. Г.

ГРОМАДСЬКА ХРОНІКА

ВСЕАЛЬБЕРТСЬКИЙ З'ЇЗД СКЛАДОВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ СУС: СУМК, СУК, ТУС

ЕДМОНТОН, АЛЬБЕРТА.

ПРОТОКОЛ З'ЇЗДУ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

В суботу, 3-го жовтня, 1992 р. о годині 9:30 рано в Авдиторії Катедри св. Івана офіційно відкрив з'їзд Провінційний голова СУС на Альберту Євген Гарасимів і попросив протоієрея Семотюка провести молитву.

Привіти склали п. Є. Гарасимів, Пров. голова ТУС, і пані Карла Козак, Пров. голова Союзу Українок на Альберту. Слідували окремі сесії складових організацій.

Пані Карла Козак відкрила жіночу сесію і попросила до президії таких пань, бувших провінційних голів: Дарію Янду, Софію Василишин, Лесю Івасюк, Ольгу Ганночко, Анну Звоздецьку, Надію Боднар, Наталку Фарину-Кіт, Василину Даркович, Мирославу Фербей і Надю Гиманик.

Головою зборів обрано пані Лесю Івасюк. На секретарок з'їзду зголосилися пані Надія Боднар і пані Наталка Кіт. До Номінаційної Комісії увійшли: пані Мирослава Фербей, пані Фрозина Романчук, пані Ширлі Дин з Калґарі, пані Люба Федущак, пані Анна Доскач, пані Єлисавета Рибак з Ту Гилз і пані Галина Репка.

На внесок Мирослави Фербей/Іванни Дженис до Резолюційної Комісії обрано Мирославу Харчук, Сандру Гоголь і Марію Прокопів.

Протоколу з минулого з'їзду 1990 року не було. Привіт від відділу Союзу Українок при Катедрі св. Івана зложила голова Мирослава Фербей. Всі присутні на сесії, делеґатки і гості, встаючи з місць, себе взаємно представили. Делеґаток було 21 — з Едмонтону: св. Андрея, св. Антонія, св. Івана, св. Іллі і св. Михаїла; з Калґарі, Ту Гилз, Веґривил і Белис. Гостей було 21.

Звіт Провіційної голови, Карли Козак, був друкований і вона особисто склала подяку своїй екзекутиві за проороблену працю. Фінансовий звіт представила Софія Павлюк. Звіт Філії Альбертського Музею (через відсутність голови Мирослава Куця), дала Надія Боднар. Фінансовий звіт Музею дала касирка Фрозина Романчук і заявила, що Філія Музею започаткувала збірку фондів на нове приміщення та що вже мають около $8,000 в фонді. Слідувала коротка дискусія. Від контрольної Комісії внесла вотум довір'я Орися Камінґз/Надя Гиманик. Звіт прийнято.

Голова Номінаційної Комісії Люба Федущак, подала **список членок управи на 1992-1994 рр.:**

Уступивша голова— Надя Гиманик
Голова — Карла Козак
1-ша Заступниця голови — Сандра Гоголь
2-га Заступниця голови — Мирослава Харчук
Рекордова секретарка — Анна Звоздецька
Кореспонденційна секретарка — Люба Федущак
Касирка — Надя Сахар

Члени управи: Галина Репка, Фрозина Романчук, Люба Федущак, Анна Доскач, Мирослава Фербей.

Репрезентанти відділів поза Едмонтоном

Референтури: Архіви — Мирослава Фербей, „Промінь" — Катерина Рожак, Статус Жінок — Фрозина Романчук, Освіта/Культура — Лелія Зубритська, Діточий Театр — Мирослава Фербей, Організаційна — Фіонія Тарновець, Українська Суспільна Служба СУМК — Вікторія Мартинюк, Зовнішні Зв'язки — Фівонія Пелех, Українська Школа — Ширлі Возимірська, Садочок — Іванна Юсик, Мистецтво — Анна Емська.

Контрольна Комісія: Джесі Мойсей, Марія Гринчук, Кароля Малайко.

Внесок Люби Федущак/Фрозини Романчук одноголосно прийнято.

Склад управи Музею на 1992-1994 рр. подала Надія Боднар. В Номінаційній Комісії були: Ольга Ганночко, Анастасія Сенів і Надія Боднар.

Уступивша голова — Надія Боднар
Голова — Мирослав Куць
1-ша Заступниця голови — Зоня Лазарович
2-га Заступниця голови — Люба Яремчук
3-тя Заступниця голови — Анна Емська
Рекордова секретарка — Анна Мельник
Кореспонденційна секретарка — Надія Боднар
Касирка — Фрозина Романчук

Комітет: Анастасія Сенів, Ольга Ганночко, Люба Куць, Осипа Михайлишин, Марія Прокопів,

Олена Герасимів, Славка Мельник, Надія Крептул, Осипа Саламандик, Єлисавета Волянська, Елена Репка, Фіона Тарновець, Емма Верхомин.

На внесок Надії Боднар/Ольги Ганночко одноголосно прийнято.

Від відділів дали звіти: Мирослава Харчук з Веґривил, пані Бордіян з Белис, Ширлі Дин з Калґарі, Мирослава Фербей від св. Івана в Едмонтоні. Між іншим, у Веґривил відбудеться осінній базар, чай і розігравка 21 листопада, 1992 р. Буде святкування 60-річчя відділу в 1993 році. В Едмонтоні, в суботу, 31-ого жовтня, 1992 р. в присутности Митрополита Василія відбудеться офіційне відкриття нової резиденції для Високопреосвященного Владики Івана, на яке всіх запрошується.

Відтак відбулася дискусія про наші проблеми і комунікацію. На внесок Мирослави Фербей/Лелії Зубрицької рішено додати ширшу раду до Провінційноії Екзекутиви. Ця рада складалася б з голів відділів на Альберту.

Пані Карла Козак, перевибрана голова на провінцію Альберти, сказала слово. На внесок Лелії Зубрицької/Ширлі Дин сесія була закрита. Слідував обід.

По обіді, в 1:30 год. відбулася загальна сесія, де була панеля на тему „Українська Православна Громада в Альберті — Наша Мрія". Керівницею панелі була Ліона Фарина-Бриджис; члени панелі були: Галина Елков, Петрик Ямнюк, Євген Зуківський, Корнель Зубріцький і Владика Іван. Опісля відбулася ширша дискусія, яку закінчив Владика Іван заключним словом.

Наступило прочитання наступніх резолюцій:

Товаристово Українців Самостійників подало такі резолюції:

1. Заохочувати і брати активну участь в громадському житті Канади, в муніціпальному, провінційному і краєвому житті, щоб використовувати нагоди у співпраці з цими урядами та анґажуватися в політичному житті Канади, напр. вибір послів, сенаторів, алдерманів, шкільних тростів, майорів.
2. Через наші впливи на уряд Канади нести більш ефективну поміч Україні в дипломатичному, імміґраційному і торговельному відтинках.
3. Заохочувати батьків шкільних дітей до більшої участи у навчанні української мови, чи то в двомовних програмах, чи громадських установах включно з розговірними курсами для дорослих, для кращої комунікації в сучасних обставинах, які викликали потребу знання цієї мови у всіх галузях життя, торговельній, дипломатичній і інших місіях наших урядів Канади і України.

члени Резолюційного Комітету:
Є. Гарасимів, прот. о. Я. Пук, д-р П. Кіт

На з'їзді був присутний Голова СУС пан Стефан Франко, він свою доповідь дав в неділю під час обіду.

На внесок Ліани Бюзак/Надії Боднар: Тому, що СУМК-івський підручник для Надзірних Рад готовий вже рік, через брак дорадників СУМКівцям, рішено, щоби Пров. Еззекутиви складових організацій СУС скоординували програму провідництва інформаційними семінарами для підтримки СУМК. Прийнято.

Мирослава Харчук прочитала резолюції Союзу Українок:

1. Всі члени складових організацій повинні знати рік наперед, де і коли відбудеться наступний з'їзд.
2. Треба посилити комунікацію між Провінційною Екзекутивою і відділами.
3. СУМКівці звернулися до західньої Епархії з тим, щоб бути більш активними і поінформованими про Українську Православну Церкву. Рішено звернути більше уваги на освідомлення молодих родин і на молодь у цій ділянці.

Рішено відбути конференцію 2-го жовтня, 1993 р. в Калґері, в приміщенні парафії св. Володимира.

З'їзд закрито в 4:30 год. молитвою, яку провів о. М. Парфенюк, а благословення вділив Високопреосвященніший Владика Іван.

Переобраний Голова ТУС Альберти — п. Евген Гарасимів. Новий Голова СУМК Альберти — п. Тарас Еринюк.

Секретарки з'їзду:
Надія Боднар, Наталка Кіт

РІЧНІ ЗБОРИ ВІДДІЛУ ІМ. ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ
САСКАТУН, САСК.

Річні збори відбулися 29-го листопада 1992 р. Збори відкрила голова Анна Михайлюк в присутності 42 членок. Отець М. Олесюк провів молитву, вшанували покійних членок.

Пресідницею зборів була Марія Воронюк, секретаркою — Анна Федейко.

Анна Михайлюк дала звіт за рік праці. Вона підкреслила що минулий рік був переповнений

працею, але при добрій співпраці членок закінчився успішно. Відділ нараховує 200 членок, з котрих 70 заслужили на відзначення як почесні членки за свою довголітню працю для Союзу Українок і для своєї Православної Церкви.

Багато членок виконують культосвітню працю: це опікунки сумківців, вчительки української і недільної шкіл. Членки опікуються Музеєм, співають в церковному хорі. Крім цього, ми влаштовуємо обіди на церковні свята, День Матері, День Подяки і інші.

Для придбання коштів влаштовуємо базарі, весільні, похоронні і поминальні обіди, провадимо збірку фондів для Музею і для церкви.

Відвідуємо хворих, даруємо великодні кошики і квіти.

Голова Анна Михайлюк подякувала членкам за щиру працю, за довір'я до неї і побажала новій управі успіхів у виконані взятих обов'язків.

Управа на 1993-ий рік:

Голова — Марія Воронюк,
Попередня голова — Анна Михайлюк,
1-ша заступниця голови — Оля Кей,
2-га заступниця голови — Розалія Жарман,
Рекордова секретарка — Анна Клапущак,
Кореспонд. секретарка — Марія Савіцька,
Касирка — Емілія Табашнюк.
Референтки:
мистецтва — Елсі Стефанюк, Елис Кіндрачук і Оля Вахняк.
журналу „Промінь" — Марія Дорош,
архівів — Оля Гавриш і Марія Гарбус.
бібліотеки — Марія Дорош,
членства — Марія Зазаленчук,
музею — Віра Вебстер,
молодшого СУМКу — Алесія Клапущак і Адель Тріщук.
старшого СУМКу: добр. Богдана Крочак, Анна Папіш і Неті Дмитрович;
шкільництва — Вікторія Балон і Ливія Бак (Buck)
українська преса — д-р Савеля Стечишин,
представниця до Жіночої Ради — Гелен Роб (Helen Robb),
конвінерка шпиталів — Анна Клапущак,
відповідальні за печиво: Мині Лемко, Марія Кіндрачук і Оля Білек,
комітет чаїв: Дорис Кулик, Вікторія Керелюк, Адель Тріщук, Донна Михайлюк і Дарія Евенс,
господиня — Оля Кей,
контрольна комісія: Донна Грищак, Віра Вебстер і Савеля Олексин,
представниці до відділу КУК: Марія Дорош, Анна Папіш і Галя Максимюк,
почесні сестриці: Анна Макогон, Михаліна Лемко і Анна Чуй,
сестриці: Марія Соловий, Розалія Керельчук, Марія Доктор, Анна Балан, Кей Костик і Марія Чуганюк.

Анна Федейко
секретарка

ВІДДІЛ СУК ІМ. ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ
ВИТКІВ, САСК.

Річні збори відділу відбулися 27-го жовтня в домі членки Ширлі Ґоян в присутності 11 членок.

Збори відкрила голова товариства Савеля Івначук молитвою, хвилиною мовчанки вшанували покійних членок.

Секретарка Дженет Свистун прочитала протокол минуло-річних зборів. Рут Гриневич (касирка) дала свій звіт. Контрольна комісія (Галя Стокалко, Савеля Бузяк, Ольга Волошин) одобрили фінансовий звіт.

Наш відділ нараховує 12 членок, з яких одна членка є почесною.

Голова Савеля Іванчук дала звіт праці за минулий рік.

Ми колядували на цервку, Виробляли і пекли паски в Народнім домі у Витків. Продавали паски в Норт Бетелфорд перед англійським і перед українським Великоднем. Крім пасок продавали і інше печиво, а також вареники і голубці.

Цього року святили паски в своїй церкві, а також святкували Проводи. На наше храмове свято, на жаль, не прийшло багато людей, бо це був будній день. По церковній відправі часто влаштовуємо обід в Народнім домі. Марія Іванчук і Савеля Харко з Норт Бетлефорд та Ганя Іванчук з Витків придбали нові квіти до церкви. Продаємо білети на розігравку для Музею, оселі „Зелений гай" та для провінційної управи.

В пам'ять покійних членок робимо пожертви на журнал „Промінь" або на музей. Три членки передплачують „Промінь". Подарували $50.00 на Недільну школу в Норт Бетлефорд, яку відвідують наші діти (вісім дітей).

Приймали участь у святкуванні 65-ліття відділу СУК у Редфілд.

Влаштовували вечерю з пирогами, голубцями, шницелями. Мали гарний успіх.

Купили чашу для фестивалю танців, який був влаштований в Норт Бетлефорд.

Виповнили анкету до Централі. Стараємося по змозі придбати гроші для наших потреб.

Ґлорія Стокалко — *голова*

Ганя Іванчук — *кореспонденційна секретарка.*

РІЧНІ ЗБОРИ ВІДДІЛУ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

ЄЛОВ КРІК, САСК.

Річні збори жіночого товариства ім. Лесі Українки відбулися 24-го листопада 1992 року.

Голова, касирка і референтки дали свої звіти.

Діяльність відділу за 1992-ий рік проходила так.

Членки відділу ходили колядувати на церкву в час Різдва і на Новий рік. Приготовили спільну Кутю. Поминальний обід по покійному Андрієві Борсі. Приготовляли перекуски для тих, що сповідались в квітні, і обід на День Подяки в жовтні. Влаштовували похоронні обіди по Анастасії Костюк, котра упокоїлась 5-го травня 1992 р. і по Докії Кіндрачук, що відійшла у вічність 23-го жовтня 1992-го року. Влаштували обід на Проводи і 12-го липня 1992 р. на храмове свято.

Наша парафія разом з іншими, котрі належать до церковного округа Вакав, Саск. щоосени святкує обжинки в Кадворт, Саск. Наші членки беруть активну участь у приготуванні обіду.

Наш відділ має одинадцять членок, з них три членки вже мають поверх 80-ти років.

Ми помагаємо фінансово (продаємо квитки на розігравку) музеєві і провінційній управі.

Анна Липчук і Єва Драпак вишили речі для церкви, щиро ми їм вдячні за це. Дякуємо Марії Войціховській за дар вишитих рушників з України, Марії Дорош за грошевий дар, Євгенії Бальон за стирки для кухні.

Ми постійно підтримуємо фінансово музей, „Промінь", даємо гроші на інші добродійні цілі.

Наш заряд на 1992-93 рік:

Голова — Марія Войціховська,

Заступниця голови — Анна Кіндрачук,

Секретарка — Ольга Борса,

Касирка — Сузі Ґриба,

Референтки: Ольга Борса — „Промінь", культ. освітня — Анна Кіндрачук, Анна Костик — архівів і здоров'я, Ольга Борса — консумерів, Анна Кіндрачук і Стефка Семенюк — господині.

Контрольна комісія: Анна Костик, Ольга Мадриґа і Анна Кіндрачук.

Сестирці: Сусі Ґриба, Стефа Никіфорук і Маруся Войціховська.

Наш прихід був $1,892.99, розхід $1,356.34, в касі $536.65.

Марія Войціховська — *голова*

Ольга Борса — *секретарка*

ХРАМОВЕ СВЯТО В ЧИЛИВЕК, Б.К.

Щороку наша невеличка церковна громада в Чиливек, Б.К. святкує день свого патрона, св. Великомученика Димитрія.

Хоч погода в цей день не дуже дописала (саме випало це свято на 8-го листопада в неділю), але з'їхалося досить поважне число вірних. На престолі і довкола нього пишалися прекрасні букети живих квітів. З обох сторін вівтаря горіли свічечки, створюючи молитвонмий настрій.

Настоятель, Всеч. Протопресвітер Петро Сацевич відслужив св. Літургію і виголосив гарну проповідь. Потім отець відслужив Панахиду за поляглих вояків канадської армії та за тих, які життя своє віддали за волю України на рідних землях. Колишні вояки тримали канадський і український прапори, які низько схилились, коли всі заспівали „Вічная пам'ять" і „Зі святими упокой, Христе, душі слуг Твоїх"...

Під час Богослуження і Панахиди всі присутні співали цілою Церквою. І слухаючи цей спів відчувалося, що линув він з самої глибини сердець, такий був він щирий. Здавалося, що цей

спів-молитва полинув до самого Бога-Творця. Під час Панахиди парох Всеч. о. Протопресвітер Петро Сацевич сказав кілька чутливих слів про поляглих воїнів. Потім він запросив всіх присутніх на святковий обід-трапезу в залі під церквою.

Обідню програму відкрив голова місцевої громади пан Петро Ґелета. Він попросив пароха, отця Петра Сацевича проказати молитву, але отець П. Сацевич попросив до молитви гостя отця Протоієрея Ореста Гудиму, пароха з Нью Вестмінстер, Б.К., який приїхав до нас на храмове свято. Після смачного обіду, який приготовив місцевий відділ Союзу Українок Канади, проходила дальша програма. Пан Петро Ґелета представив всіх гостей за головним столом та групу-ансамбль молоденьких музикантів-цимбалістів з громади св. Петра й Павла в Нью Вестмінстер, Б.К. Виступали ще представники від ТУС з привітами, а саме голова відділу Василь Ганущак з Нью Вестмінстер, Б.К., його заступник з Суррей, Б.К. Дмитро Коропатніцький. Місцевий парох о. П. Сацевич подякував всім гостям за таку численну участь в храмовому святі та привітав одночасно сусіднього пароха Всеч. Протоієрея Ореста Гудиму. Відбулася церемонія вручення митрополичих грамот для членів церковної громади св. Димитрія в Чиливек. Грамоти отримали Анна і Юрій Феняки і Давид Рибак за їхню щиру та віддану працю для нашої Церкви в Канаді. Присутні нагородили їх гучними оплесками. Після цього протоієрей О. Гудима представив малих музикантів. Це дівчатка і хлопчики у віці чотирьох з половиною до тринадцяти років. Вони заграли в'язанку українських пісень на цимбалах, а деякі з них грали сольові точки. Пані Силвія Ґелета, голова місцевого відділу СУК, привітала всіх присутніх гостей і склала сердечну подяку малим музикантам, даруючи їм $50.00 на їхні потреби. Ще і всі гості склали на цю ціль свої пожертви.

Закінчено храмове свято молитвою „Достойно є".

Д.О.С.

ЗВІТ ПРАЦІ ВІДДІЛУ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ В ОТТАВІ

Недавно відділ мав останні місячні сходини і тим офіційно ми закінчили свою програму у тому році. Одначе праця цього відділу ніколи не спиняється і крутиться колісцем, то скоріше, то повільніше. У відділі є досвічені піонерки, організаторки цього відділу, є жінки середніх років і є вписаних декілька молодих. В усіх є своє життя, свої потреби, пляни, свої родинні чи молодечі вимоги, одначе всі періодично беруть участь у якійсь ділянці праці, отож тому те колесо наміченої праці постійно крутиться.

Від 4-го лютого 91 р. головою відділу є молода — енергійна особа — Ліза Маларек, яка відважно взялася за незнані собі обов'язки і при помочі і пораді старших, тепер щораз більш самостійно керує працею цього відділу. За її дві каденції членки брали участь у приготуванні святкувань 100-літнього Ювілею Поселення Українців в Канаді, в Музеї Цивілізації. Привітали Владику Юрія, який посвятив вітраж — Ікону Богоматері в Соборі. Приготовляли річні обіди. Робили спільний обід на закінчення сезону праці. Відділ вів кореспонденцію з українською громадою Бразилії, та з Союзом Українок Буковини в Чернівцях. Про визначніші події дописували до „Променя" і іншої української преси.

Відділ веде крамничку з українськими експонатами, картками, книжками, тощо. Також відвідують хворих і самітних. Членки керують і учителюють в українській школі і допомагають в недільній школі. Учнів є приблизно щороку 30, є садочок, влаштовують концерти і інші імпрези. До половини 92 р. мали також молодший СУМК. Перед Великоднем, щороку, мають традиційні майстерні писання писанок з дітьми і молоддю. Відділ має референтки до КУК, до Жіночої Ради, до Амнесті Інтернешенал, де також беруть участь. З прибуттям Амбасадора з України, та відкриттям Української Амбасади в Оттаві, деякі членки і там допомагають своїм знанням у різних ділянках і потребах. Відділ вислав пожертви на „Промінь", Фонд Кобринської, Амнесті Інтернешенал, на Музей, на З'їздові фонди, на Фуд Бенк і інші. Вислали 5 пачок з одягом до Чернівців для потерпілих від повені.

Передали комплет риз до православної церкви в Житомирі. Вислали $100.00 на Іконостас в церкві у Радомлі, Польща. З початком грудня 92 р. знов вислали 4 пачки до сиротинця немовлят в Чернівцях і 2 для многодітних потребуючих родин. Вислано також $25.00 до Колеґії Св. Андрея на культурно-освітню програму. Закуплено цу-

1 ряд: Д. Кір, Т. Лазарович, З. Джексон, К. Лящевська, М. Голюк, Г. Михальчук.
2 ряд: Р. Боровська, М. Пустяк, В. Савченко, Л. Подольська, Л. Маларек, К. Мосійчук, Г. Желем, М. Костюк.
3 ряд: Ґ. Прокопович, Л. Гірняк, Б. Комарницька, М. Мех, Е. Гавелок, Н. Филипс, Е. Чарнецька, І. Мушка, К. Лящук, Н. Коломницька, О. Новицька, К. Яворська, З. Кислиця, Г. Ґанін, Т. Штепа, добр. Ґ. Божик.

керки і кольорові олівці для дітей і шкільної дітвори на Миколаївський концерт. Цього року видано з каси поважну суму на Церкву, щоб помогти сплатити позичку.

Деякі членки працюють в заряді Громади на відповідальних позиціях, багато співає в церковному хорі. Тепер є досить великий наплив еміґрантів з України, які потребують різної помочі, є також приїзджі групи з України на вишколи у різних ділянках. Багатьох треба прийняти, часто погостити, сімейних обдарувати одягом і всім іншим, та допомогти в потребі. Отож на плечах молодої голови відділу та членок лежить ще одна важна праця, а саме допомогти новим українцям з України. **Заряд відділу** складається із слідуючих осіб:

Бувша голова — Галина Безначук
Голова — Ліза Маларек
Заступниця — Ґєня Божик (виїхала)
2 заступниця — Оля Самець
Рекордова секр. — Люба Подольська
Кореспонденційна секр. — Галина Михальчук
Фінансова секр. — Катерина Мосійчук
Крамничка — Рая Боровська
Культурно-освітня реф. — Людмила Чучуй, Оля Самець, Ґєня Божик,
Соціяльний Комітет — Г. Желем, М. Голюк, М. Пустяк, В. Савченко, Г. Ґанін, Н. Коломницька.
„Промінь" — Галина Михальчук
СУМК — Ґєня Божик
КУК — Лусі Гірняк, Люба Подольська.
Бібліотека — Ліза Маларек
Добродійний — Зора Джексон
Жіноча Рада — Зора Джексон, Г. Ґанін, Л. Гірняк.
Недільна школа — Ґєня Божик, Ліза Маларек
Амнесті Інтернешенал — Маруся Вудлент
Церковний комітет — О. Новицька, В. Чіх, Н, Филипс, Марія Неґрич.
Рекляма — Даруся Кір
Номінаційна — Галина Безначук, Зіна Кислиця, Люба Шумська.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧІР ПРОТОІЄРЕЯ І ДОБРОДІЙКИ ГНАТІВ

ЙОРКТОН, САСК.

З благословення Блаженнішого Митрополита Василія отець Гнатів призначений обслуговувати громаду св. Покрови в Вінніпезі.

Отець Гнатів прослужив парохом в Йорктонській Місійній окрузі, яка влючає Йорктон, Ріджайну, Айтуну, Канору, Кемсак і інші, одинадцять літ. Тож багато люблячих вірних придбали собі отець і добродійка. Нелегко було розставатися вірним зі своїм парохом.

Вечір був організований членами церковної громади та членками відділу СУК ім. Олени Пчілки в Йорктон.

Члени громади Райн і Ґорлиц попрощалися з отцем і добродійкою раніше.

В Українській Православній Авдиторії в Йорктон на головному столі пишався гарно вдекорований торт з написом „На добре щастя!". За столом почесні гості: протоієрей Гнатів з добродійкою, їх доня Люба з мужем Робертом, голова Парафіяльної Ради пан Степан Федорак з дружиною Анною, голова Йорктонської громади пан Юрій Прокопчук з дружиною Лелією, голова відділу СУК ім. Олени Пчілки пані Скварчук, голова відділу ТУС пан Скварчук і членка культосвітнього Комітету при громаді П. Семенюк, яка і керувала програмою вечора. Промовляли та складали найкращі побажання отцеві Петрові і добр. Марії і вручали дарунки слідуючі особи: Ю. Прокопчук, С. Скварчук, С. Федорак, Ю. Скварчук, від комітету недільної школи — Катруся Сарафиншин з ученицею Мишел Прокопець; від української школи — Мичел Камінський і Брайс Лопащук; від молоді — Доня Завісляк; від церковного хору Василина Креп'якевич.

Церковний хор під дириґентурою Олесі Піць заспівав дві пісні: „Під Твою милість" і „Ой у лузі червона калина".

Прот. Петро і добр. Марія Гнатів багато труду й праці вложили у підготовці святкувань 1000-ліття Хрещення України та 100-ліття поселення українців у Канаді; з'їзди Середньої єпархії та інше — все це вимагало багато годин праці.

Своїми глибокозмістовними проповідями о. прот. Петро давав ту дуже важливу духовну поживу для вірних. Добр. Марія була активною членкою відділу СУК ім. О. Пчілки, виконувала різні обов'язки (в екзекутиві), репрезентувала цей відділ на багатьох провінційних чи крайових з'їздах. Протягом 11 років учила дітей в українській школі, підготовляла концерти на честь св. Миколая, Т. Шевченка і на день Матері. Давала лекції української мови старшим членам. Слово „добродійка" — означає „добро діяти" — так вона й старалася робити.

У своєму прощальному слові отець Петро Гнатів звернувся до присутніх, щоб всі жили в згоді й любові, щоб і надалі дбали про свою церкву.

Щиру подяку було висловлено кухаркам — Єфторії Гринюк і Анні Сірій за приготування вечері, працівникам групи 4 за обслугу, членам і гостям за присутність, і за те, що прийшли і звеличили цей вечер.

Програму закінчено відспіванням „Многая літа".

Після цього присутні особисто дякували отцю і добродійці та бажали їм доброго побуту на новому місці.

На все добре отче Петре і добродійко Гнатів!

Параскева Семенюк

Тарас Шевченко

СОНЦЕ ЗАХОДИТЬ, ГОРИ ЧОРНІЮТЬ

Сонце заходить, гори чорніють,
Пташечка тихне, поле німіє,
Радіють люди, що одпочинуть.
А я дивлюся... і серцем лину
В темний садочок на Україну;
Лину я, лину, думку гадаю,
І ніби серце одпочиває.
Чорніє поле, і гай, і гори,
На синє небо виходить зоря.
Ой зоре! зоре! — і сльози кануть.
Чи ти зійшла вже і на Україні?
Чи очі карі тебе шукають
На небі синім? Чи забувають?
Коли забули, бодай заснули,
Про мою доленьку щоб і не чули.

ENGLISH SECTION

THE KYIV-MOHYLA ACADEMY

Amid the gloom in Ukrainian intellectual circles, one recent event provides at least a glimmer of hope: This month, the "University of the Kyiv-Mohyla Academy" reopened — 175 years after it was closed down by Czar Alexander III for its humanistic teachings — as the first non-state-run university in Ukraine. Its objective, says director Viatcheslav Brioukhovetsky, is to train people to think independently and try to help recreate a cosmopolitan intellectual culture in a country traditionally dominated by ideology.

Although short of funds and staff, prospects for the new university look good. The new government of the independent Ukraine has given the university the handsome buildings of the Naval Political Academy — until recently used for the ideological training of officers in the Soviet Navy — as well as a rundown hospital of Kyiv. Also promised are startup funds of 50 million rubles ($400,000) and an annual budget of 60 million rubles (around $500,000) a year, with no ideological strings attached. Several U.S. and Canadian universities, including Columbia and Rutgers, have also agreed to exchange students faculty, and administrators.

On the curriculum will be lots of foreign language study, with some courses taught only in English, and students will be given the chance to tackle subjects like international law and theology that were banned under the Soviets. Students — there will be 1500 eventually — will be able to mix offerings from the university's three faculties: Humanities, Philosophy, and Cultural Studies; Social Sciences; and Natural Sciences.

Most important, says Brioukhovetsky, is freedom from the ideology that he fears will continue to endanger the quality of education at the state-run universities, even though the communists are no longer in power.

"The communist ideology is like a corpse now; It may be dead, but we can still smell it everywhere."

It will take 10 or 20 years even to begin to teach people to think a different way, he says.

Members of the International Advisory Board are:
Zbignev Brzezinski (USA)
John Fizer (USA)
Will Goodheer (Austria)
Bohdan Havrylyshyn (Switzerland)
Jerzy Los (Polska)
Lawrence Mysak (Canada)
Rolandas Pavilionis (Lithuania)
Rolands Pietsch (Germany)
Jaroslaw Rozumnyj (Canada)
George Shevelov (USA)

— submitted by the Advisory Board

"THE FRAYING OF OUR SOCIAL SAFETY NET"

"Canada's Social Programs: Under Attack",*
based on an article by Linda McQuaig

Linda McQuaig, an Oakville, Ontario journalist and author, and winner of the Fourth Annual Atkinson Fellowship in Public Policy, used her grant to study social welfare. The fellowship is named for Joseph E. Atkinson, former publisher of the "Star", and is designed to further his tradition of liberal journalism.

Linda McQuaig spent a year interviewing experts in Canada, the United States and Europe, and has come to the conclusion that the Canadian Government "is turning a blind eye to Europe's successful social welfare systems and is heading down the treacherous road to the disastrous American model."

Europeans have a different way of looking at social welfare. It implies a set of social rights and responsibilities. What matters is not only the well-being of an individual, but the well-being of all members of society. Everyone contributes to the public purse and everyone benefits from it. The system takes in all areas of well-being: health care, education, child care, pensions and protection against loss of income. These benefits are available to everyone.

In the USA, the well-being of its people is left to private business. People there believe it is best that individuals feel the need to survive and this would make them work harder. The government allots money only to those who are too weak or too vulnerable to make it on their own. The maximum monthly benefit in Mississippi for a mother and two children, with no other income, is $120 (US).

According to Linda McQuaig, Canadian citizens have been lectured and warned for years by government officials, business leaders and the media that we are living beyond our means, that the only way to reduce the huge deficit is to reduce social programs.

"The cause of most concern is Canada's welfare state," said an editorial in the "Financial Post" in June, 1991. "Two generations of Canadians have become spoiled, thanks to the spendthrift politicians at all levels of government and with all parties..."

So Canadians have been brainwashed and scared into believing that our social spending is out of control, the deficit is rising and the only remedy is to cut and slash.

Linda says Canadians should take a look at western and northern Europe.

"These countries, including Germany, France, Austria, Belgium, the Netherlands, Denmark, Sweden and Norway, spend far more on social programs than we do in North America and do as well or better than we do in economic growth and international competitiveness. They spend between 18 and 30 per cent of their gross domestic products on social security and other social welfare payments, while Canada spends only 12.8 per cent, and the USA only 11.5 per cent. Yet, these same European countries experienced economic growth that was as good or better than ours in North America. These countries represent a compelling model, a model that challenges the conventional North American wisdom that large social welfare spending hampers economic growth."

LIFE IN THE U.S.A.

In her research, Linda McQuaig found the following facts about life in the USA, facts that paint a very different picture of American life than the Hollywood images we regularly see in American movies and TV shows.

The gap between the rich and poor in the USA is far more dramatic than in European countries. Someone remarked that the difference between the very rich and the very poor in the United States is comparable to the difference between nobility and peasants in France just before the Revolution of 1789.

The US poverty rate for children in single parent families is 10 times higher than in Sweden.

The US ranks 22nd in the world for infant death rates.

The US ranks 19th in the world in the ratio of children to teachers in its schools, behind Lybia, Lebanon and Cuba.

More than 70 nations provide medical care and financial assistance to all pregnant women; the US, along with South Africa, does not.

Although Americans spend more per capita on health care than any people in the industrialized world, more than 37 million Americans have no health insurance coverage and an additional 40 million have such low coverage that a serious illness leads to financial ruin.

While major European countries offer day care for all children aged 3 and over the US offers virtually no public day care.

While government officials and business interests in Canada and the USA are wringing their hands over the high cost of welfare, these same institutions are the ones spending the least amount of money.

Robert Rector, analyst at the Heritage Foundation in Washington D.C., calls poverty a "bogus issue." The poor are poor because they lack self-discipline.

"They want to be poor."

The Americans have become so desensitized to the poor that they no longer care whether a family of three can survive on $120 a month.

"After all, the poor can always sell their blood."

Larry Mishel of the Economic Policy Institute in Washington says the US business elite fight social change for the better at every turn to prevent the country from going down the road to socialism."

The Mulroney government has secretly but steadily moved Canadian social policy closer to the free market of the United States.

CANADA'S SOCIAL PROGRAMS

Like the United States, Canada's most growing social problem is child poverty, especially of children in single parent families. But the federal government does not talk about reducing poverty or unemployment. Instead, there is a constant refrain of the need for deficit reduction, control of inflation, free trade and no interference with Canadian competitiveness. So the government has reduced transfer payments to the provinces to cover health and post-secondary education. By 2002, there will be no further federal funding of medicare.

Canadians like their social programs as much as ever and welfare bashing does not work as well here as it does in the USA. Our social programs have to be killed slowly, by secret and underhanded means. Complex and obscure changes are made which are difficult to explain or understand. At the same time, the government keeps issuing statements, assuring Canadians that the changes are really for the better.

"Thus, they escape media scrutiny and public attention," says Ken Battle, head of the Caledon Institute of Social Policy in Ottawa.

The Federal Government relies on technical amendments to taxes and transfers. There follows much exaggerated language to convince Canadians that tax increases are tax cuts and benefit cuts are really benefit increases. One example is reducing the indexation of benefits allowing the value of the benefit to become less over time by inflation. This method arouses little public attention.

There is a better example of Ottawa's roundabout performance. It cancelled the universal Family Allowance Program and replaced it by a complicated and unsatisfactory system, creating real hardship for many families. But there has been an increase in the child care expense deduction. Known as the "nanny" deduction, because it is used to deduct the cost of hiring a live-in nanny, it is a luxury well beyond the range of those of moderate means. In spite of being so short of money, the government found an extra $135 million to make this tax break more generous.

Political scientist James Laxer argues that the arguments against the welfare state are really a push to roll back some of the gains that ordinary people have made since World War Two. The issue is equality, a belief that people should be equal. But not everyone in Canada or the USA adheres to that belief. Larry Mishel of Washington argues that the USA is well on its way to becoming two societies: the prosperous elite and a huge underclass of working and non-working poor. The growing inequality in American society should be a warning signal to Canadians.

Linda McQuaig believes that we should re-establish and strengthen our universal Family Allowance and protect the universality of health and education. More than one million Canadian children are growing up poor. If there is no affordable child care, single mothers with children cannot go out to work and have to depend on welfare. Unemployment represents great personal suffering for almost two million Canadians. Not only is the tax revenue lost but social insurance systems are stretched to the limit.

Dr. Michael Rachlis, a Toronto health policy analyst, notes that we spend large sums of health care money on doctors, drugs and high-tech medical equipment. In his opinion, we should spend less on these areas and more on keeping people well in the first place.

Continued on page 18

Frying on our Social Safety Net
continued from page 17

"Unhealthy, undernourished mothers give birth to unhealthy babies."

The tax system should be fairer. Tax expert Neil Brooks of Osgoode Hall Law School indentifies a series of tax breaks that cost the Canadian treasury more than $8 billion a year and benefits only business and the rich. We could abolish the business entertainment deduction which costs us more than $1 billion a year in lost revenue, so business executives can deduct the cost of lavish dinners and baseball tickets to entertain clients.

"Let's have public day care before we have publicly funded baseball tickets."

"Let us not ask whether we can afford the welfare state. The question should be: Are we willing to pay for one? The next question is: how much do we value equality? Do we care if we live in a two-tiered society, with a comfortable elite and an increasingly deprived and angry poor?"

Note from reviewer of article: as reported in the Globe & Mail, January 26, 1993, is it not sheer irony that just as Canada is tearing down its medicare, US President Bill Clinton appointed his wife, Hilary, to head a national health care task force to solve one of the nation's key domestic problems?

** Special to the "Toronto Star", November 8-12, 1992;*
(copyright The Atkinson Charitable Foundation)

— submitted by Helen Raycheba

ENVIRONMENT

IT IS TIME TO GET INVOLVED

Concerned members of the public, four levels of government, businesses, industry and environmental groups all must work together to ensure a plan to clean up our waters. Many water pollution problems have been caused by a failure to understand how land development, homes and businesses affect our rivers and waterfront. Water that runs off roads, parking lots, farms and lawns carries pollution directly into our streams.

Water pollution and habitat destruction have killed off a great number of fish. People who pour solvents, motor oil and other toxins down the drain are flushing them right into our rivers. The health of our ecosystem depends on the way we use water to make it drinkable, fishable and swimmable.

* Concerned scientists have released a warning that the planet is undergoing catastrophic ecological change that threatens all of humankind. It is in our own self-interest to recognize the need for a change in attitudes and values based on living in harmony with the planet.

Our surroundings are changing with incredible speed, as giant dams drown entire ecosystems, huge tracts of forests are clearcut, cities explode, species disappear, and even the atmosphere changes from the excesses and novel by-products of human activity.

The unprecedented international gathering of political and environmental leaders at the Earth Summit Conference in Rio last year failed to ignite the world about the urgency of the dementions of the eco-challenge and the serious program to deal with it. The lesson is that political and economic "realities" prevent our leaders from acting on the environment. It's going to take grassroots action based on a vision that will fulfill spiritual, communal and environmental needs.

As our destructive path is continued by those who are trying to carry on with business as usual, and the endless growth of consumption, profit and unnecessary throw-away products, it takes us further from remembering when communities mattered, when co-operation and sharing were reliable neighborhood values, and when people lived rich full lives with far less material consumption.

** Notes from David Suzuki, "Toronto Star".*
— submitted by Halyna Melnyk-Marko
Ecology chair, Toronto

RECIPE CORNER

You don't have to give up desserts you love for the sake of your health. With this in mind and holidays and company to look forward to, following are some dessert recipes:

ORANGE POPPYSEED CHEESECAKE

CRUST:

3/4 cup	graham wafer crumbs
3/4 cup	ground almonds
1 tbsp.	sugar
1/4 cup	butter or margarine, melted

FILLING:

2 pkgs. (250g ea.)	light cream cheese, softened
1 cup	sugar
4	eggs
1 tbsp.	grated orange rind
3 tbsp.	all-purpose flour
1/4 cup	orange juice
3/4 cup	whipping cream
2 tbsp.	poppyseeds

(**Note:** Regular cream cheese products may also be used.)

GLAZE (OPTIONAL):

2	eggs
3/4 cup	sugar
1 tsp.	each grated orange and grated lemon rind
1/4 cup	lemon juice
2 tbsp.	orange juice
2 tbsp.	butter

CRUST:

Combine crust ingredients; press mixture onto bottom and one inch up sides of a 9" springform pan. Bake at 350°F for 8 minutes. Cool.

FILLING:

In a large bowl, using an electric mixer, beat cream cheese and sugar until very smooth. Beat in eggs, one at a time, until just blended. Beat in remaining filling ingredients. Pour into pan. Bake at 450°F for 10 minutes, reduce heat to 250°F and continue baking 35-45 minutes or until center is just set. Remove from oven and run a knife around rim of pan to prevent cracking. Cool thoroughly at room temperature. Chill.

GLAZE:

In a small saucepan whisk eggs until foamy. Combine with sugar, rind, juices and butter in saucepan. Cook over low heat, stirring constantly until smooth and thickened. Cool. Just before serving, spread evenly over cheesecake.

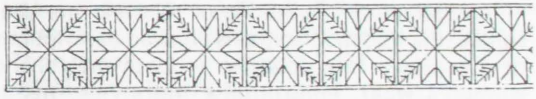

OATMEAL PIE

2	large eggs
3/4 cup	honey
1/2 cup	brown sugar
1/2 cup	butter or margarine, melted
3/4 cup	quick-cooking oats
3/4 cup	flaked coconut
1/2 cup	currants
1/2 cup	walnuts, chopped

Heat oven to 350°F

FILLING:

Whisk eggs in a large bowl. Add honey, brown sugar and butter and whisk until blended. Stir in oats, coconut, currants and nuts. Pour into pie shell.

Bake 45-50 minutes until knife inserted near center comes out clean. Cool on wire rack. Before serving, garnish with whipped cream.

— submitted by Ollia Waverick
Surrey, B.C.

"UKRAINIAN FOLK COSTUME"

A long-awaited book on **Ukrainian Folk Costume** has recently been published by the World Federation of Ukrainian Women's Organizations.

The bilingual (Ukrainian-English) publication was five years in preparation and encompasses 311 pages of text, and colour illustrations as well as numerous black and white photographs.

It contains entries on folk costumes from many different regions of Ukraine: Dnipro region, areas around Kyiv, Poltava, Chernihiv, Kharkiv, Yavoriv, Sokal, Kholm, Podillia, Bukovyna, Polissia, Volyn, the Hutsul, Boyko and Lemko regions, Zakarpattia and Pidliashia.

Altogether, 17 variations of folkwear are presented. Each section contains detailed descriptions of a region's folk costume — both men's and women's wear, embroidery, hairstyles, headcovering, jewellery, footwear, and so on.

The book's editors are Peter Odarchenko and Halyna Carynnyk. Orysia Tracz (of Winnipeg) translated the Ukrainian text into English.

"Ukrainian Folk Costume" sells for $50 (Canadian) plus postage and handling, and can be ordered from the Ukrainian Voice Bookstore, 842 Main Street, Winnipeg, Manitoba, R2W 2N8

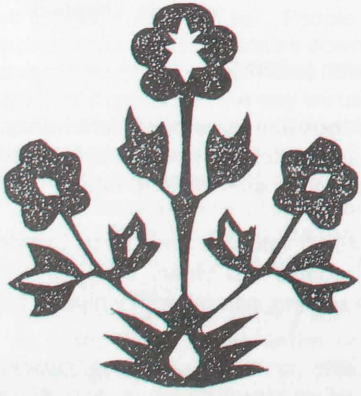

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ ОДЯГ
UKRAINIAN FOLK COSTUME

АВТОРСЬКА ШКОЛА МАРІЇ ЧУМАРНОЇ

Питання: — Скажіть, Пані Маріє, які мотиви спонукали Вас заложити власну школу?

Відповідь: — ...ПЕРЕД МНОЮ ОЧІ ДІТЕЙ, КОТРИХ Я ПРОБУДИЛА ДО РАДОСТІ...

Перш за все, напевно, таки Божа спонука була в тому, що я вирішила реалізувати себе як педагог. Це не вдалося мені зробити 20 років тому, коли я почала вчителювати. Тоді мій максималізм обернувся великим поривом любові й відкритті з боку дітей. Одначе через шалені напади з боку служителів режиму я посеред навчального року змушена була покинути школу й піти в журналістичну роботу. Але довгі роки стояли перед мною очі дітей, котрих я пробудила до радості й покинула напризволяще. Можливо, десь півсвідомо я донині відчуваю провину перед тими дітьми і маю надію, що спокутую її в нинішній своїй роботі. Але поштовхом до виникнення ідеї відкриття власної школи стала робота в Раді Товариства Української Мови, яке вперше було створене у Львові і згодом поширилось на всю Україну. Протягом двох років роботи Товариства ми з Мирославою Зваричевською, теж педагогом, організували лекції для вчителів з історії України, з проблем мовознавства та літературознавства, усвідомлюючи, наскільки важливо в час відродження України узброїти вчителя відповідними знаннями, розумінням того, в якому напрямі має рости і розвиватися нова українська школа.

Зусилля були покладені великі, а результати нашої праці виявились мізерними. Люди навчились жити по інерції, за чужою вказівкою, і кинутись самовіддано і жертовно в розчищення замучених джерел нашої духовності змогли тільки одиниці. Ось тоді, після багатогодинних лекцій для вчителів, я зрозуміла, що нема смислу вкладати в чужі голови вистраждані і довгим трудом здобуті одкровення — чужим розумом ніхто ще не помудрішав. Якщо ти розумієш, як треба робити школу — то зроби сама. Тоді я звернулась до Ради Товариства Української Мови з ідеєю створення у Львові народньої школи ім. Короля Данила. Така школа була відкрита в 1912 році в українському передмісті Львова, і ця ідея створення школи, яка грунтувалась би на глибокому вивченні української історії, народних звичаїв, обрядів, духовної культури України, — надзвичайно захопила мене.

Питання: — А яка була реальна база (фінансова) для реалізації Вашого пляну?

Відповідь: — Я ПОЕТ ДУШЕЮ І БОЖИМ ПРОВЕДІННЯМ... і тому не задумувалась над деталями, над тим якби фінансово мала утримуватися така школа. Для мене очевидним було, що діти повинні навчатись за громадські кошти, і участь громадськості у формуванні школи в співпраці з батьками мала б бути значною. Ідея подобалась, але реально справа не посувалась. Порятунок прийшов від ГОЛОВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК ЛЬВОВА.

Минуло більш року і я вже змирилась з тим, що ідея виявилась нездійснимою. Але доля звела мене з пані Оксаною Сапеляк, головою Союзу Українок, яка попросила мене стати редактором газети СУ. Я взялась випускати „Українку" і якось поділилась з пані Оксаною, теж педагогом за фахом, своїми міркуваннями про школу. Вона настільки захопилась цією справою, що вирішила тут же шукати приміщення, за яке можна б було зачепитись. На той час пані Сапеляк займала пост голови виконкому районної ради і ось трапилась нагода: дитячий садочок, який перебував в аварійному стані і закривали його на довготривалий час. Цей будиночок я і взяла в аренду буквально напередодні навчального року, в серпні 1991 року.

За два місяці важкої напруженної праці маленької групи людей ми відкрили 1-го листопада перший клас і прийняли сміливців, які вирішили віддати своїх дітей в школу, котра не мала жодних перспектив. Люди повірили, що школа не буде для їхніх дітей казармою, і ми постаралися виправдати їхнє довір'я. В нинішньому році ми вже мали по декілька претендентів на одне місце в перший клас.

Питання: — Чи могли б Ви сказати дещо більше про ідейну основу школи?

Відповідь: — За своєю суттю школа спрямована на формування цілісної особовості, що виховується в атмосфері багатої духовної і матеріяльної культури свого народу. Ці слова можуть прозвучати дуже загально, але йдеться про принципово новий підхід до виховання дитини. Школа є українознавчою за своїм спрямуванням — весь навчальний і виховний процес базується на основі природного і звичаєвого календаря українців. Хочемо наблизити дітей до основ того синкретичного пізнання і сприймання світу, яким жили наші прадіди. Концепція школи передбачає пріоритет виховного процесу над навчальним, оскільки знання без високої моральної цілеспрямованості є мертвими, а іноді стають злочинними. Виходимо с того, що ЗАПОБІГТИ ГЛОБАЛЬНОМУ ЧОРНОБИЛЮ МОЖУТЬ ЛИШЕ ЛЮДИ, ЩО УСВІДОМЛЮЮТЬ СЕБЕ ЧАСТИНКАМИ БОЖОГО СВІТУ, і відчувають велику відповідальність за все, що передане їм у спадок.

Питання: — Це дуже глибоке розуміння виховної ролі школи. А може, як твердить наш поет-містик Олесь Бердник, Україна відіграє важливу ролю в духовному відродженні людства? А початком будуть люди, виховані в школах таких як Ваша?

Відповідь: — Розуміючи, що зі старого кафтана нової свити не пошиєш, я змушена була починати все спочатку, не маючи жодних аналогів. Тому й вирішила починати із першого класу, поступово витворюючи принципово нові підходи до вивчення мови, до розуміння її як духовної сутності народу, а не сухого прагматичного матеріялу, як це донині робиться у всіх наших освітянських закладах.

Питання: — Значить, Ви дали початок нового типу народньої початкової школи. Чи є пляни розбудови школи середнього та вищого рівнів?

Відповідь: — В перспективі передбачаю триступневу структуру школи: початкова (три класи), сердня загальноосвітня (до 8-го класу) і ліцей з природничим та гуманітарним відділами, а також педагогічний клас для випускників, що проявлять особливі здібності в гуманітарних науках.

Питання: — А як стоїть справа з юридичним статусом школи?

Відповідь: — Школа є приватна за своїм юридичним статусом, бо тільки він дає можливість в умовах ще консерватизму освітянської системи вільно шукати шлях до утвердження радісної, ненасильницької системи формування особистості.

Любомира

(скорочено, О. Г.)

25-РІЧЧЯ СВЯЩЕНСТВА ПРОТ. М. О. РАВЛЮКА

Церква св. Преображення в Йорктон, Саск. Служать молебень для прот. Миколая Равлюка з нагоди його 25-ліття Священства: о. Мирослав Спашінський, прот. Василь Макаренко — голова Президії Консисторії, прот. Олекса Гупка і о. Іван Липинський.

В неділю 27-го грудня 1992 року, члени Йорктонської Парафіяльної Округи зійшлися до Української православної церкви св. Преображення в Йорктоні, Саск., щоби урочисто відсвяткувати 25 літ душпастирської праці о. прот. М. О. Равлюка.

Вранці відправилася Божественна Літургія, яку очолив, голова Президії Консисторії Української Православної Церкви в Канаді, о. прот. Василь Макаренко з Вінніпеґу. Співслужили з ним — о. Олекса Губка з Едмонтону, о. Мирослав Слашінський з парафії Шіґо, Саск., о. Іван Липинський з парафії Сван Ривер, Манітоба.

Ювілят знаходився в лікарні декілька днів перед цим святом і не міг служити Службу Божу, але був учасником прийнимання Св. Таїнств Сповіді і Причастя разом зі своєю родиною. Церковний хор під управою пані Олесі Піць прикрашував співом Святу Літургію. Дяками були пан Ярослав Яголницький з Йорктону і пан Стефан Федорак з громади Райн, Саск. Помимо того, що була зиова бурлива погода, однак велике число вірних з різних громад і члени їх сімей приїхали до церкви на це святкування.

Після того, як відправили Молебень за здоров'я о. Миколая і його родини, всі перейшли до авдиторії на святковий бенкет. Гарно удекорована заля надавала присутнім святочного настрою.

За головним столом сиділи: голова Президії Консисторії УПЦК о. прот. В. Макаренко, прот. М. О. Равлюк, добр. Ґеня, їхні діти: дочка Надія і внучка Раїса з Едмонтону, дочка Таня, син Миколай з дружиною Ісою, мама добр. Ґені — Василина Слонь, дуже близька приятелька родини Равлюків — пані Катерина Мончаховська, голова Йорктонської громади пан Юрій Прокопчук з дружиною Лелією, голова Йорктонської парафіяльної Ради — Стефан Федорак з дружиною Анною.

Пан Степан Федорак керував пообідньою програмою. Церковний хор проспівав „Отче Наш", а о. прот. В. Макаренко подав благословення перед споживанням страв. Діти о. Миколая гарно висловили подяку та сказали тост за свого батька.

Привіти, ґратуляції наспіли від єпископів УПЦК, від голови Президії Консисторії, від священиків собратів, від федеральних і провінційних урядових провідників, різних церковних громад, і організацій, всієї родини та приятелів.

Добр. Ольга Бойчук не змогла бути на цім святі, але вона підготувала життєпис о. прот. Равлюка, який був прочитаний під час програми.

З нагоди святкування 25-літньої душпастирської праці, добр. О. Бойчук зі своїми доньками Лесею і Мартусею з мужем, разом з о. Равлюком і його родиною закупили Місійну Євангелію для вжитку в церкві Св. Преображення в Йорктоні, Саск.

Митрополит Василій нагородив о. прот. Равлюка грамотою признання за 25-літню віддану, ревну службу для Святої Української Православної Церкви в Канаді і хрестом з оздобами. Як вияв любови до свого пароха, Йорктонська парафія подарувала йому золотий хрест з оздобами. Ще інші цінні подарунки отець отримав від членів родини, церковних організацій і від громад, де він раніше служив, а також від приятелів. Добр. Ґеня разом з дітьми представили спеціяльну точку на програмі, яка лишила приємне враження.

На закінчення о. прот. Равлюк зворушливо висловив сердечну подяку своїй дружині Ґені за працю й розуміння та за те, що вона була і є джерелом підбадьорювання, головне в часи випробувань або недолі, дітям за слухняність і розуміння, собратам за Літургічні відправи та благочестиві молитви. Вислови подяки були хоча і довші, але на цім небуденім святі обов'язково так буває. Це було миле признання всім учасникам прийняття.

В кінці свята о. прот. В. Макаренко поблагословив і відспівали молитву „Під Твою Милість".

Гості підходили до о. прот. Равлюка і його родини щоби оерсонально висловити найкращі поздоровлення з нагоди 25-ліття священства та побажати добрих успіхів на дальшій праці в Божім винограднику.

П. Семенюк

ЖИТТЄПИС ЮВІЛЯТІВ

В цей час маю велику честь сказати кілька вдячних і заслужених слів для вашого настоятеля о. прот. Миколая О. Равлюка.

Сьогодні є у Вас велике й небуденне свято, а тому, що Йорктонська церковна громада св. Преображення Господнього й парафіяльна округа відзначають 25-ліття душпастирської праці у винограднику Божому свого настоятеля всеч. о. прот. Миколая О. Равлюка.

Вітаю Вас, всеч. о. Миколаю, щиросердечно з 25 літнім ювілеєм Вашої ревної й самовідданої душпастирської праці для Бога й для добра рідної Української Православної Церкви та українського народу.

24-го грудня, 1967 року в Катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпезі, був рукоположений молодий богослов в сан священика Митрополитом Іларіоном, а сьогодні наш ювілят о. прот. Миколай О. Равлюк.

7-го січня, 1968 року, в день Різдва Христового в церкві св. Преображення в Йорктоні, нововисвячений молодий священик вперше починає свою працю у винограднику Божому при тім самім Святім Престолі і служить свою першу св. Службу Божу з о. прот. Василем Бойчуком. За Божим проведіннямн за 25 років знову молиться разом з Вами й вже як заслужений священик нашої святої Української Православної Церкви в Канаді.

Від того часу о. Миколай обслуговував такі церковні громади: в Манітобі — Роблин і Катедра Пресвятої Тройці у Вінніпезі, Онтаріо — в Оттаві, де за його настоятельства побудовано храм Божий, собор Успіння Пресвятої Богородиці. Опісля обслуговував парафію в Гамільтоні.

В 1983 році, за розпорядженням Консисторії й на прохання вірних та Митрополичим благословенням, о. Равлюк знову повернувся до Вінніпеґу й став настоятелем Катедри Пресвятої Тройці, а від 1987 року був парохом в Катедрі св. Івана в Едмонтоні.

На протязі того часу о. прот. Миколай виконував і дальше виконує свої священичі обов'язки гідно й з посвятою в усіх парафіях церковних громад, де він був.

За його ревну й віддану працю провід нашої Церкви нагородив о. прот. Миколая Равлюка всіма священичими нагородами включно з Хрестом з оздобами. При чому треба згадати, що під цю пору о. Миколай є членом Президії Консисторії й свого часу за благословенням Митрополита Василія був крайовим капеляном для Союзу Української Молоді в Канаді.

Протоієрей М. Равлюк співпрацює з самостійницькими організаціями, є членом ТУС, членом Ордену Св. Андрея, є активним в українсько-канадському суспільстві та дбає про своїх парафіян, дбає про нашу молодь і дітей.

Тут треба згадати про слідуючи: в місяці серпні 1987 року, провід нашої Церкви призначив о. прот. Миколая Ореста Равлюка парохом до Катедри св. Івана в Едмонтоні й одночасно настоятелем каплиці святої Покрови в домі „Дніпро". Тут о. Миколай працює совісно на церковно-громадській ниві 5 років, бере активну участь в українському суспільстві в Едмонтоні.

Також це було Боже проведіння, що о. прот. Василь Бойчук, лежав тяжко хворий в лікарні. по 20-ти роках свого служіння Господеві й свому

народові о. Миколай відвідує о. Василія, опікується ним духово, а коли Господь покликав свого слугу о. Василя до Царства Небесного, то о. Миколай з Катедри св. Івана, де був парохом, з Владикою і з духовенством відпроваджує свого духового батька о. Василя на Вічний Спочинок. Так, це було Боже проведіння.

Тепер о. прот. Миколай Равлюк парохом в цій церкві святого Преображення де Ви, всі чесні парафіяни вшановуєте свого душпастира з нагоди його 25 ліття священичої праці у винограднику Божому й в праці для нашого українського народу та в праці для своїх Боголюбивих парафіян.

Миколай Орест Равлюк, тепер священослужитель і парох Святопреображенської церкви в Йорктоні й парафіяльної округи, народився 16-го серпня 1944 року в Йорктоні, Саск. Його батьки Іван і Агафія з дому Кушнірук. Це були практикуючі члени в нашій церкві, зразкові християни й свідомі українці. То й в тому дусі виховували своїх дітей включно з наймолодшим сином Орестом Миколаєм.

Виростав, виховувався та закінчив середню освіту в Йорктоні. Був взірцевим учнем Недільної і Української шкіл. Як сумківець і провідник СУМКу виказався чесним і з добрим характером. Брав участь в культурно-освітніх програмах, як в драматичнім гуртку, красномовстві, й був членом в церковно-громадському хорі. Був один з хлопців Вівтарської дружини й прислуговував священикові прот. Василеві Бойчукові, при Богослужбових відправах.

По закінченні вищої школи, він не чикаючи довго вже в 1963 році розпочав юнак Орест, тоді так всі його кликали, богословські студії в Колеґії Св. Андрея у Вінніпезі, які закінчив успішно в 1967 році.

В 1966 році молодий богослов Миколай Орест одружився з Ґенею з дому Слонь. Народилася Ґеня в побожній християнській родині Антона й Василини з дому Бабій в Окбурн, Ман. Її батьки це також свідомі й провідні члени церковно-громадського життя в Окбурн і цілої округи. Добр. Ґеня, будучи дружиною священика, старалася бути помічною в церковно-громадському житті. Навчала дітей в Недільній і Українській школах, помагала в концертових програмах та співала й дальше співає в церковно-громадському хорі. Цього року сповнилося 25-ть років її приналежности до Союзу Українок Канади. Також в минулому 1991 році, сповнилося 25-ліття подружжя о. прот. Миколая і добр. Ґені Равлюк.

Дай Боже Вам, всечесний Отче, й Вам поважна Добродійко в здоров'ю і радості ще золотого ювілею подружнього життя дочекати!

Їхню родину Господь поблагословив двома синами й двома дочками. Старший син, Тарас, живе в Едмонтоні, а Миколай вже одружений з Ісою живе в Вінніпезі. Дочка Наталія з мужем Річардом і донечкою Раїсою мешкають в Едмонтоні, а наймолодша донечка Таня мешкає з батьками в Йорктоні й ходить тут до школи.

На кінці мого слова, я ще бажаю таке сказати: В нашому народі є так сказано: що з котрої хати вийде священик, то над тою хатою все світить ясна зірка. Також це можна прирівняти й до йорктонської церковної громади святого Преображення, з якої вийшов священик, а це висока духовна ступінь людини з небувалою духовною владою. То нехай же та ясна зоря і світить ясно над йорктонською церковною громадою і над цими громадами, що їх Ваш душпастир обслуговує.

7-го січня 1967 року, на Різдво Христове з нагоди відправлення першої Служби Божої нововисвяченим священиком о. Миколаєм українська православна церква св. Преображення в Йорктоні, подарувала молодому священикові Місійну Святу й Божественну Євангелію — Книгу з Книг, щоб він вживав її на славу Божу й на спасіння народові.

Нехай та Священна Євангелія буде для Вас, всечесний о. Миколаю і надальше тим святим „дороговказом" у Вашій дальшій священичій праці!

Нехай Милосердний Господь обдарує Вас, Отче ювіляте, достойну Добродійку Ґеню і всю Вашу родину кріпким здоров'ям, витривалістю на дальше служіння Богові на славу, а нашій Українській Православній Церкві на розвиток, нашому українському народові й всім Вашим парафіянам на спасіння. Дай Боже Вам, Отче Миколаю, з Вашою дружиною і родиною і зі всіма нами ще 50-літнього Священичого ювілею щасливо дочекати!

Щасти Вам Боже!

Добр. Ольга Бойчук,
Едмонтон, Альберта.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

БЛ. П. СЕРГІЙ БУГАЙ
ГАМІЛЬТОН, ОНТ.

У світлу незабутню пам'ять мого дорогого мужа **Сергія,** який упокоївся в 1980-му році, дарую $30.00 на журнал „Промінь".

Вічна йому пам'ять!

дружина Оксана Бугай
Гамільтон, Онт.

———————

В незабутню пам'ять мого дорогого мужа **Івана Кучера** (упокоївся 28-го січня 1989 р.) замість квітів на могилу дарую $50.00 на журнал „Промінь".

Вічна йому пам'ять!

дружина Василина Кучер
Вернон, Б.К.

———————

У світлу і незабутню пам'ять наших дорогих родичів **Василя Фастриґи** (упокоївся 1967 р.) і **Оксани** (упокоїлась 1975 р.) з м. Гамільтон, Онт., даруємо на журнал „Промінь" $25.00.

Юрко Фастриґа з родиною,
Василь Фастриґа з родиною,
Маруся Федак з родиною.

———————

У незабутню пам'ять наших дорогих родичів **Михайла Федака** (упокоївся 1981 р.) і **Василини** (упокоїлась 1991 р.) з м. Йорктон, Саск., також у пам'ять дорогої сестри **Ольги Гийстінґс** з Філядельфії (упокоїлась 1984 р.) даруємо $25.00 на журнал „Промінь".

Ілія Федак з родиною,
Орися Верезна з родиною,
Аделя Доґлес з родиною,
Катерина Емопс з родиною.

———————

В незабутню пам'ять дорогих родичів **Василя Григоряка** (упокоївся 21-го березня 1979 р.) і **Стефанії Григорак** (упокоїлась 1992 р.) даруємо на журнал „Промінь" $25.00.

дочка Ганнуся Балан з родиною,
дочка Люба Волошин з родиною.

У незабутню пам'ять нашої членки Союзу Українок Канади, відділу ім. Ольги Кобилянської бл. п. **Анни Тріщук,** яка померла 7-го січня 1993 року, даруємо $15.00 на журнал „Промінь" замість квітів на могилу.

Вічна їй пам'ять!

Родині висловлюємо найщиріші співчуття.

членки відділу ім. О. Кобилянської
Саскатун, Саск.

———————

В світлу пам'ять мого дорогого мужа **Петра Котта** замість квітів на могилу дарую $25.00 на журнал „Промінь"

дружина Євангелина Котт

———————

У другу річницю упокоєння мого мужа бл. п. **Юрія Левицького,** який відійшов у вічність 23 січня 1991 р., складаю в його пам'ять, як нев'янучий вінок, пожертву в сумі $23.00 на пресовий фонд журналу „Промінь".

Нехай Господь Бог оселить душу покійного Юрія в Царстві Небеснім а добра пам'ять про нього, нехай буде вічно між нами.

дружина Анна Левицька
Ванкувер, Б.К.

———————

Членки Союзу Українок Канади, відділу ім. Лесі Українки в Єлов Крік, Саск., дарують $25.00 на журнал „Промінь", як нев'янучий вінок на могилу заслуженої членки **Доротеї Кіндрачук,** яка упокоїлась 23-го жовтня 1992 р.

Дітям висловлюємо щирі співчуття, а покійній — Вічная Пам'ять!

Марія Войціховська — голова
О. Борса — секретарка

———————

Членки відділу ім. Лесі Українки в Єлов Крік, Саск., дарують $25.00 на журнал „Промінь" в світлу пам'ять **Анастасії Костюк,** котра відійшла у вічність 5 травня 1992 р.

Родині покійної висловлюємо щирі співчуття, а покійній Анастасії — Царство Небесне!

Маруся Войціховська — голова
О. Борса — секретарка

У незабутню пам'ять мого дорогого мужа **Йосифа Кінара,** у річницю його смерти дарую $25.00 на прес. фонд журналу „Промінь".

Вічна йому пам'ять!

дружина Марія Кінар

———————

В пам'ять покійних наших родичів,**Івана Ґабриша,** що упокоївся 14-го лютого 1963 р. і **Юлії Ґабриш** (упокоїлась 19-го квітня 1970 р.), а також у пам'ять **Василя Дем'янюка** (упокоївся 2-го лютого 1977 р.) і **Марії Дем'янюк,** що упокоїлась 12-го квітня 1988 р., даруємо $25.00 на журнал „Промінь", як нев'янучий вінок на їхні могили.

Роман і Михайліна Дем'янюк
Кемрозе, Альберта

———————

БЛ. П. АННА БОЙЧУК
ВАНКУВЕР, Б.К.

Бл. п. Анна Бойчук упокоїлась 8-го листопада 1992 року, проживши 88 років. Похоронні відправи відслужив прот. Віктор Лакуста в Катедрі Пресвятої Тройці у Ванкувері.

Бл. п. Анна Бойчук народилася 10-го квітня 1905 року в релігійній і національно свідомій піонерській родині Тимка і Марії Ґошків в околиці Веґривіл, Альберта.

Батьки її старалися виховати своїх дітей в любові до українського народу й своєї рідної української православної церкви, а також допомогти їм осягнути вищу освіту.

Покійна Анна, по закінченні середньої школи, поступила на навчання до сільськогосподарського коледжу у Вермільйон і Олдс, а пізніше до університетського госпіталя в Едмонтоні на курси медсестри. Вона була, в той час, першою українкою в Альберті, що закінчила курси медсестри й тому часто приходилось їй виконувати обов'язок перекладача для хворих українців у госпіталях.

Пізніше, працюючи в департаменті здоров'я в Саскачевані, вона була першою медсестрою українського походження. Завдяки знанню української мови вона обслуговувала переважно українські й духоборські поселення в цій провінції.

В 1938 році бл. п. Анна переїхала до Британійської Колюмбії, де брала курс в психіятричному госпіталі в Ессондел.

В 1939 році вийшла заміж за Юліяна Бойчука, й вони обоє поселилися настало у Ванкувері. Це були початки розбудови церковно-релігійного й організаційного життя православних українців у Ванкувері. Бл. п. Анна зі своїм мужом стали активними членами церковної громади Пресвятої Тройці, де вона довгі роки співала в церковному і світському хорі. Вони обоє належали до Українського Народнього Дому, й були членами Товариства Взаємної Помочі.

Від самих початків бл. п. Анна належала до відділу СУК ім. Лесі Українки у Ванкувері й виконувала різні обов'язки в управі.

В 1956 р. увійшла до першої Управи Провінційної Екзекутиви СУК на Британійську Колюмбію й через довгі роки сповняла обов'язки: секретарки, референтки журналу „Промінь", реф. здоров'я, рефф. горожанства. Була представницею до Жіночої Ради й неодноразово входила до контрольної комісії.

В пізніших роках її життя вона була активною в Клюбі Сеньйорів при катедральній громаді й довший час була його секретаркою.

Бл. п Анна Бойчук належала до тих піонерів, що любили свій нарід, і своєю працею старалася допомогти йому розбудувати українське життя в цій прибраній батьківщині, Канаді.

Покійна залишила в смутку два сини: Тому з дружиною Джорджі, Василя з дружиною Корін і два внуки Джоел і Никі. З ближчої родини залишила дві сестри: Іванну Йонґ і Ольгу Вокер, а також брата Расела Ґошко. Муж покійної Юліян упокоївся в 1961 році.

Родині покійної Анни висловлюємо глибоке співчуття, а душу її нехай Милосердний Господь оселить в Царстві Небеснім.

Вічна їй пам'ять!

На нев'янучий вінок, в пам'ять покійної Анни, зложили 40 дол. на журнал „Промінь": „Неллі Стоцька, Настя Воробець і Олена Дзюбенко.

О. Д.

БЛ. П. ОЛЬГА ДОЛИНЧУК (ПОПЕЛЬ)
ВІННІПЕҐ, МАН.

29 жовтня 1992 р. упокоїлась Ольга Долинчук, людина, яка ціле своє життя працювала для своєї родини, Церкви і свого українського народу.

Ольга народилася 7 грудня 1909 р. у Вінніпезі, Манітоба. Батьки її — Павло Попель і Юлія Безкоровайна, приїхали до Канади в 1901 р. з села Товстенки, повіт Гусятин, Зах. Україна.

Ольга навчалася в „Ст. Джонс Гай-скул" у Вінніпезі. Пізніше вона закінчила учительський курс у Вінніпезі. З 1927 р., на протязі 7 років, вона навчала української мови в Толстой, Ман., та у Вінніпезі, в школі Даферин, вчителювала протягом 10 років.

В 1928 р. Ольга разом з добр. Марією Грициною зорганізували жіноче т-во ім. Кн. Ольги в Толстой. В 1934 р. Ольга була вибрана головою того т-ва, і в тому ж році те т-во з'єдналось з СУК.

28 липня 1934 р. Ольга одружилася з Іваном Долинчуком з Толстой: вінчав їх о. Петро Маєвський в соборі Св. Покрови у Вінніпезі. Свідками були Ольга Буряник і Михайло Безкоровайний. Ольга і Іван жили у Вайтмовт і Реджвіль, Ман. і провадили підприємство. В 1946 р. вони перебралися до Вінніпеґу і далі провадили свій бізнес — крамницю і м'ясарню під назвою „Авеню Міт Маркет". Вони були членами парафії Св. Михаїла у Вінніпезі. В 1949 р. були жертводавцями і покровителями катедри Пресвятої Тройці у Вінніпезі. Коли будувалася катедра, вони вклали багато праці. Ольга брала участь в театральному комітеті при катедрі. Вона була касиркою в т-ві ім. Лесі Українки при катедрі і касиркою в Централі СУК, як також і секретарювала, та в Манітобській філії СУК і в Домініяльній управі жіночого КУК. В 1952 р. Ольга Долинчук запропонувала для СУК офіційний значок — смолоскип, що його було прийнято і тепер ним відзначається членів т-ва. В 1984 р. т-во ім. Лесі Українки при катедрі Пресвятої Тройці у Вінніпезі вшанувало Ольгу за її 50-літню працю в СУК і вручили їй сертифікат признання. 26 вересня 1992 р. СУС вручив їй грамоту признання, як піонерці, з нагоди 100-річчя поселення українців у Канаді. Ольга любила музику, спів і оперу. Вона грала на фортепіано та вчила в школі співу. Співала в хорах церкви Св. Михаїла і в катедрі Пресвятої Тройці понад 40 років. Ольга допомагала своїм дітям вчитися в музичній школі — Романові (на скрипці) і Галі (на фортепіано). Перед їхніми виступами на концертах Ольга допомагала їм своїми порадами. Вона посилала дітей до української школи при УНДомі у Вінніпезі, вдома з ними розмовляла по-українському. Придержувалася українських традицій, великодних і різдвяних. Ольга і Іван були жертводавцями на катедру Пресвятої Тройці, на Колеґію Св. Андрея, „Український голос", Український Народний Дім у Вінніпезі, на Український Музей в Саскатуні.

Ольга була членкою УНД і там була обрана у склад екзекутиви, довгі роки була головою комітету членства, бібліотекаркою і архіваром. У 1983 р. її було нагороджено почесним членством т-ва ім. Лесі Українки при УНДомі, де працювала понад 60 років (була членом-засновником в 1926 р.); Т-ва Взаємної Помочі; довгі роки передплачувала часопис „Український голос" та була членом-уділовцем видавництва „Тризуб".

Ольга і Іван Долинчуки виховали двох дітей — дочку Галю (дружина д-ра Ігоря Майби) та в них сини — д-р Іван одружений з Наталкою, і Павло; сина Романа з дружиною Лорейн Маленчак і в них діти — Павло, Анна і Іван.

Родина Ольги Долинчук: брат Ярослав з дружиною Муріял, сестра Леона, брат Йосиф. Батько її, Павло Попель, помер в 1939 р., мати Юлія в 1971 р. та брат Володимир в 1978 р.

1-го листопада 1992 р. відбулася панахида а катедрі Пресвятої Тройці, яку служили: протопресвітер Сергій Кіцюк (промову сказав по-укр.),

протопресвітер Дмитро Лучак (промовив по-укр. і по-англ.), о. Петро Бойко та о. Олександр Кравченко. Членки жіночого т-ва ім. Лесі Українки при катедрі тримали свічки і прапори. Після панахиди присутні зійшлись в катедральну залю на чай.

Похорон відбувся 2 листопада в катедрі Пресвятої Тройці. Відправляли: протопресвітер Д. Лучак (він промовляв по-англійському), протопресвітер С. Кіцюк (промовляв по-українському), митр. прот. Олег Кравченко і свящ. Олександр Кравченко. Блаженніший Владика Василій сказав прощальне слово.

Тіло покійної похоронено на цвинтарі „Ґлен Іден". Поминальний обід відбувся в катедральній авдиторії, де господарем був д-р Ігор Майба. Були промови від організацій та близьких приятелів: д-р Сергій Радчук, заст. голови — від імені управи і членства катедральної громади та від т-ва Взаємної Помочі (як президент); Соня Бейзик — голова СУК; Федір Микитишин — від Українського Народного Дому у Вінніпезі; Ангелина Павлик — від Українського Музею в Саскатуні і філії музею при катедрі Пресвятої Тройці у Вінніпезі; д-р Петро Кондра, приятель і кум та співпрацівник з Іваном і Ольгою Долинчуками, коли громада будувала катедру Пресвятої Тройці. Він, між іншим, згадав ті часи, коли його діти і діти Долинчуків виростали і сходилися разом, брали участь в імпрезах та концертах при катедрі.

Пані Анна Фіґус-Ралько, довголітня знайома, почала своє слово про покійну так: Господь покликав до себе людину, яка ціле своє життя працювала для своєї церкви і свого народу.

З покійною я співпрацювала в Вінніпезі від 1946 р.; спочатку в громаді св. Михаїла і на початках заснування Колеґії Св. Андрея та Катедри Пресвятої Тройці. Вона займала головний пост в секції альтів в хорі Катедри. Колись наш хор часто виїздив на околиці як, Кенора, Пембіна, Брендон, Давфин та Вайта і Ґарденton. Покійна була завжди готова поїхати, а муж Іван виконував ролю шофера.

Покійна Ольга дуже цікаво вміла оповідати про життя піонерських родин у Вінніпезі, про велику діяльність о. Василя Кудрика, який був другом її батька Павла Попеля. Ті що добре знали о. Кудрика, то пам'ятають, який він мав великий вплив на молодих та вмів прищепити в них пошану та любов до всього свого рідного. В такому дусі панство Долинчуки виховували своїх дітей та внуків.

Декотрі заслуги покійної були: як взірцевий канцелярист; дуже часто її кликали служити при реєстрації, чи то в наших Соборах, Конґресі КУК, чи в наших з'їздах СУС. Вона була дуже точна у фінансах та вміла з людьми гарно повестися. Як вихователька молоді: коли ми організували відділ СУМК ім. Івана Мазепи при Катедрі в 1952 році, покійна дуже багато помагала та увійшла до першої Надзірної Ради, разом із Теодорою Гаврисишин та Петром Крипякевичем. Як любитель друкованого слова; на початках при Катедрі існував відділ „Любителі Книги", в якому покійна брала провідну участь. Ми знаємо, що вона любила постійно читати книги.

Як велика любителька мистецтва: музика і спів — це було її життя. Вона постійно учащала на всі виступи симфонічної оркестри, балету, опери та вистави театру; у 50-их роках, коли ще у Вінніпезі не було опери, ми часто їхали разом з Теодорою Гаврисишиною на Метрополітен оперу в Міннеаполіс.

Останній її вклад — це велика підтримка комітету „Допомога Україні" при „Українському Голосі". Подарувала вона багато своїх речей для висилки в Україну, бо вона була свідома того, в яких тяжких часах тепер живуть наші люди в Україні та як вони потребують нашої помочі. Вона дуже цікавилася і переживала сучасними подіями України.

Вічна їй пам'ять!

В пам'ять покійної Ольги Долинчук родина дарує на пресовий фонд „Променя" $200.00.

дочка Галя з мужем д-ром Ігорем Майбою,
внук д-р Іван Майба з дружиною Наталею
внук Павло Майба.

———————

P.S.Бажаючим скласти пожертви у пам'ять покійної Ольги Долинчук, тут подаємо адреси:

Holy Trinity Ukrainian Orthodox Cathedral
1175 Main St., Winnipeg, MB, R2W 3S4;

Ukrainian Voice — Trident Press Ltd.
842 Main St., Winnipeg, MB, R2W 3N8;

Ukrainian Museum of Canada
910 Spadina Cres., E. Saskatoon, SK, S7K 3H5;

Ukrainian Voice Aid to Ukraine
842 Main St., Winnipeg, MB, R2W 3N8;

Ukrainian National Home
582 Burrows Ave., Winnipeg, MB, R2W 2A6

І. І. М.

БЛ. П. ТЕТЯНА ДЕМ'ЯНЕНКО
СТ. КЕТЕРИНС, ОНТАРІО.

Ще одна втрата для української громади в Ст. Кетеринс та жіночого руху в Канаді. Дня 25-го липня 1992 року упокоїлася на 59-му році життя Тетяна Дем'яненко (Мацейко). Залишила в смутку чоловіка Віктора Дем'яненко, дочку Лярису з її чоловіком Юрієм Федь, дочку Надю з чоловіком Александром Шпитковським та найбільший її скарб: внуків Андрія, Дем'яна, Олену, Павла, Маркіяна та маленьку Христю.

Тетяна народилася 13-го вересня 1933 року у Львові. Буревій 2-ої світової війни 11-літню Тетяну з мамою (батько загинув під Бродами) кидає в непривітну в той час Німеччину, в місто Лібек, де вони замешкали до кінця війни. Після закінчення війни вони переїхали до табору Мінстер, а пізніше в табір Гайденав, де Тетяна почала свою середню освіту в гімназії ім. Т. Шевченка та також належала до організації Пласт.

В 1951 році приїхала до Канади, в Саскачеван. Середню школу закінчила в Йорктоні, Саскачеван. В 1953 році приїхала з мамою до Ст. Кетеринс, де їх зустрів Віктор Дем'яненко, приятель таборового пластового життя і 12 вересня 1953 року задзвонили весільні дзвони в церкві св. Юрія в Грімсбі. Тетяна вийшла заміж за Віктора Дем'яненка.

Тетяна відразу стає членкинею місцевого відділу Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки. Протягом свого життя вона була майже цілий час в управі товариства, займаючи різні позиції. Вона була 6 років головою відділу. Також була в управі Східньої Екзекутиви С.У.К., де виконувала функції касирки, секретарки та вільним членом. При парафії св. Юрія в Ст. Кетеринс навчала в рідній шко-лі, та провадила недільною школою. Була членкинею „Пласт-приятель". Брала активну участь в місцевому відділу К.У.К. Два рази репрезентувала нашу українську громаду в Ст. Кетеринс на домініяльному з'їзді К.У.К. у Вінніпеґу. Належала до комітету святкування 100-ліття поселення українців в Канаді під патронатом місцевого К.У.К. Окрім її активности в українській громаді, покійна брала участь у ширшій громаді; була членом дирекції "Heart to Heart".

Тіло покійної лежало в похоронному заведенню "Hulse & English Funeral Home"; де було відправлено панахиду 27-28 липня. Панахиди відправив настоятель парафії св. Юрія о. Григорій Мельник. Каплиця була переповнена, приймав участь церковний хор, яким дириґував Андрій Бурак. Слід зазначити, що останню пошану покійній віддало близько 800 осіб (базуючись по підписах в пропам'ятній книзі).

Похоронна відправа відбулася 29-го липня 1992 р. в церкві св. Юрія. Служили о. Григорій Мельник та о. митр. Федір Легенюк. В церкві було багато людей і треба сказати, що 70% було молоде покоління. Мабуть, тому, що Тетяна любила працювати з молоддю і була шапарон танцювального ансамблю „Дунай", під час турне по Америці.

Тіло покійної поховане на місцевому цвинтарі "Victoria Lawn Cemetery" в Ст. Кетеринс.

Похоронна трапеза відбулася в парафіяльній авдиторії, яка була заповнена друзями та знайомими. Програмою трапези провадив Славко Самагальский, похресник Віктора Дем'яненко. Обід почався молитвою, яку провів о. Федір Легенюк.

Славко Самагальский прочитав біографію покійної Тетяни, і покликав до слова від управи парафії св. Юрія в Ст. Кетеринс, п. Миколу Валєра, який склав співчуття родині та підкреслив працю Тетяни в церкві. Як старша сестриця, вона завжди дбала про чистоту церкви, за квіти, вишивки та влаштування виставок кожного року на "Open House" (міжнародний фестиваль).

Від жіночого товариства склала співчуття Савеля Ружницка, вона зазначила, що в особі Тані Дем'яненко наш відділ втратив працьовиту членкиню, провідницю, дорадницю і подругу. Від жіночого К.У.К. і „Пласт-приятель" говорила пані Стефанія Гарас. Від місцевого відділу К.У.К. співчуття склав голова, адвокат Богдан Долішній та зазначив що з Тетяною було приємно працювати, бо всю працю яку вона брала на себе, завжди виконувала якнайкраще. Від Східньої Екзекутиви С.У.К говорила голова п-ні Стефанія Шпитковська, вона сказала що в особі Те-

тяни ми втратили не тільки членкиню екзекутиви, але також і особу, яка любила українське мистецтво та писала чудові писанки. Деякі з її писанок знаходяться в музеях, в Торонті та в Саскатуні.

Від родини покійної, Віктор Дем'яненко подякував всім за співчуття та за те, що так величаво відпровадили Тетяну на місце вічного спочинку, де всі праведники спочивають. Особливу подяку склав отцям Григорію Мельникові, Федіру Легенюку і церковному хорові за молитви на панахидах і похорон в церкві. А отцеві Григорію висловив щиру подяку від себе і родини за такі зворушливі похоронні проповіді на панахидах і в церкві. „Ваші слова полегшили нам перенести біль утрати такої дорогої нам: дружини, мамусі і бабусі". Рівнож, Віктор висловив подяку жіночому товариству С.У.К. за приготовлення поминального обіду. Також дочки: Ляриса і Надя висловили подяку всім присутним.

Похоронна трапеза закінчилася молитвою, яку провів настоятель о. Григорій Мельник.

Нехай буде тобі, Тетяно, канадська земля легкою, а пам'ять про тебе вічною між нами, а ми будемо молитись Всевишньому за твою душу.

Хто бажає скласти пожертву в пам'ять Тетяни Дем'яненко на нев'янучий вінок, можна скласти на церкву св. Юрія в Ст. Кетеринс, на адресу:

St. George's U.O.C.
8 Augusta Ave., St. Catharines, Ontario
L2M 5R2

Віктор Дем'яненко

БЛ. П. АННА ТРІЩУК

САСКАТУН, САСК.

В день Різдва Христового відійшла у вічність Анна Тріщук на 82 році свого життя.

Анна народилася в околиці Мічам у піонерській родині Антона й Анастазії Марковських. Як одна з перших питомців Інституту ім. П. Могили, де вона провела шість років свого молодечого життя, вона затримала на все життя любов і пошану до українського слова, книжки й рідної віри батьків. Ці прикмети використовувала вона на добро суспільства, в якому остаточно прийшлось їй працювати. В Інституті покійна Анна належала до славнозвісного товариства Могилянок і була в перших рядах основоположниць Союзу Українок Канади. Середню школу та вчительський курс закінчила в Саскатуні. Як учителька у середніх школах Саскачевану несла вона славу Інституту і освідомлюючу працю по околицях.

В околиці Дробот зорганізувала відділ Союзу Українок Канади. В околиці Мічам очолювала відділ СУК; була тут також секретаркою й касиркою Провінційної Управи СУК на Саскачеван, коли ця управа мала свій осідок у Мічам. Пізніше як членка відділу СУК в Саскатуні була тут секретаркою й бібліотекаркою. Віддала також багато часу і праці для Українського Музею Канади.

Анна, разом з своїм чоловіком, Михайлом, з котим прожила 57 років, мала різноманітне життя. Разом вони на початку займалися рільництвом в околиці Мічам, пізніше вели своє підприємство — Motel в околиці Gull Lake, а остаточно замешкали в Саскатуні. В їх домі завжди була українська преса: „Український Голос", „Вісник" і „Промінь". Вони завжди щиро жертвували на потреби українських культурних і релігійних установ.

Панахида по покійній відбулася у похороннім заведенню "Park Funeral Home" а чин похорону відбувся 12-го січня в Катедрі Пресвятої Трійці в Саскатун. Відправляв о. настоятель Тарас Крочак. Обов'язки дяків виконали Никола Гавриш і Михайло Гаврилів. Двоюрідний брат покійної Михайло Мохорук ніс хрест, а труноносцями були: Dr. David McDonald, Денис Гавриш, Matt Majury, Олекса Никіфорук, Мирослав Шевчук і Яким Марковський. Тіло покійної похоронено на православній дільниці цвинтаря "Woodlawn" в Саскатун.

Поминальна тризна відбулася в авдиторії Катедри. Син Ігор висловив о. Т. Крочаку подяку за похоронні відправи, дякам і труноносцям за обслугу, Жіночому Товариству ім. Ольги Кобилянської за приготовлення тризни, Марії Воронюк, голові відділу СУК, за окреслення заслуг покійної і за вияв співчуття. У смутку залишила Анна

Мужа Михайла, сина Ігоря з дружиною Shirley, доньку Славку Фирстер (Ferster), внуків Лорн і Евен, сестер: Марію Марковську, Олену Гавриш з чоловіком Николою, Катерину Кіящук з чоловіком Іваном, Доцю Маджурі з чоловіком Matt і братів: Михайла й Петра з дружиною Джовн (Joan).

Нехай Господь Бог оселить душу спочилої Анни у Царстві Його. Вічна їй пам'ять!

Н. В. Гавриш

БЛ. П. ПАРАНЯ РУДЕЙ

КЕРОТ РИВЕР, САСК.

У вівторок 29 грудня 1992 р. упокоїлась Параня Рудей на 92 році життя.

Параня народилася 2 лютого 1901 р. в селі Ілавці на Галичині в Україні. Вона прибула до Канади зі своїми батьками в 1904 р. На короткий час родина Рудей жили в Манітобі, а пізніше перенеслися до околиці Шіго, Саскачеван, де взяла „гомстед".

В липні 1916 р. Параня одружилася з Дмитром Рудеєм, і молоде подружжя почало господарювати в околиці Шіго, Саск. В 1944 р. вони переїхали до околиці Мус Рейндж, Саск., де продовжували фармерувати. В 1971 р. Параня замешкала в апартаментах для сеньйорів в м. Керот Ривер, Саск.

Параня високо оцінювала свою православну віру та українську культуру. Вона мала велику любов до своїх внуків і правнуків. Вона багато свого часу присвятила вишиванню, зшиванню та виробленню ковдрів. Вона також любила і подорожувати.

В грудні 1988 р. Параня почала підупадати на здоров'ї, з приводу цього, вона замешкала в Pasquia Special Care Home в м. Керот Ривер, де вона прожила 4 роки.

Раніше упокоїлися: її муж Дмитро, 16 квітня 1952 р.; син Тарас, 21 серпня 1964 р.; брат Андрій, червня 1971 р.; брат Мирослав, липня 1979 р.; батько Михайло Стадник в 1945 р. і матір Дора в 1941 р.

Залишились в смутку: дочка Ольга з мужем Орестом Козунь (в Нипавин, Саск.); три сини — Петро (в Нипавин, Саск.), Мирось з дружиною Марією й Славко з дружиною Іриною (обоє в Керот Ривер, Саск.); дві невістки — Джун Рудей (Ітонія, Саск.) і Анасію Рудей (в Нипавин, Саск.); дві братові — Катерина Стадник (в Летбридж, Альберта) і Біатрис Стадник (в Нью Вестмінстер, Б.К.); 22 внуків; 34 правнуків; 4 пра-правнуків та багато племінників.

В неділю 27 грудня була відправлена Панахида за спокій душі спочилої Парані в похоронному заведенні Coventry в м. Нипавин, Саск., а в понеділок 28 грудня був відправлений чин похорону в церкві свв. Апп. Петра і Павла в околиці Кодет, Саск. Похоронні відправи служив священик Тарас Крочак. Співав збірний хор під проводом дяків Степана Рудей і Марії Григор.

Труноносцями були: Євген Рудей, Євген Козунь, Зенон Козунь, Василь Рудей, Дарин Галевич і Дмитро Козунь. Хреста ніс Богдан Козунь, а хоругви несли Андрій Рудей і Славко Козунь.

Тіло покійної похоронено на церковному цвинтарі при громаді свв. Апп. Петра і Павла в околиці Кодет, Саск. Поминальний обід відбувся в церковній залі в м. Нипавин, Саск. Священик Тарас Крочак промовив молитву й поблагословив страви. Від родини промовляв Степан Рудей, внук покійної.

Нехай Господь Бог оселить душу покійної Парані в Царстві Небеснім.

Вічна їй пам'ять!

В пам'ять покійної, родина склала пожертву в сумі 50.00 дол. на журнал „Промінь".

Учасник

Ліна Костенко

Ті, що народжуються раз у століття,
умерти можуть кожен день.
Кулі примхливі, як дівчата, —
вибирають найкращих.

Підлість послідовна, як геометрія, —
вибирає найчесніших.
В'язниці гостинні, як могили, —
вибирають вільних.

Криваві жоржини ростуть над шляхом у вічність.
Тріпочуть під вітром короткі обривки життя.
І тільки подвиг людського духу
доточить їх до безсмертя.

PROMIN PRESS FUND

Our sincere thanks to the following subscribers and friends who have sent in donations to the Promin Press Fund. Wherever possible, we have included donations made through Memorial contributions as well. Your continued support is truly appreciated.

Mrs. M. Saranchuk (Winnipeg)	$105.00
Miss M. Slyzuk (Dauphin)	100.00
Rev. & Mrs. Krochak (Saskatoon)	50.00
Mrs. W. Kucher (Vernon, B.C.)	50.00
Mrs. M. Lenenko (Hafford, Sask.)	50.00
Mrs. N. Pawlik (Winnipeg)	50.00
Mr. J. Petrow (Winnipeg)	50.00
Mrs. P. Shelepiuk (Thunder Bay, Ont.)	50.00
U.W.A.C. Daughters of Ukraine Branch, Montreal	40.00
Mrs. A. Zawalsky (North Battleford, Sask.)	33.00
Mrs. M. Ciona (Blaine Lake, Sask.)	25.00
Mrs. A. Malysh (Vernon, B.C.)	25.00
Rev. & Mrs. Rauliuk (Yorkton)	25.00
Mrs. O. Uzwyshyn (Winnipeg)	25.00
U.W.A.C. Lesia Ukrainka Branch, Richard, Sask.	25.00
Mrs. O. Bodnar (Mississauga, Ont.)	20.00
Mrs. L. Liber (Etobicoke, Ont.)	20.00
U.W.A.C. Olena Pchilka Branch, Yorkton	20.00
Mrs. K. Monych (Foam Lake, Sask.)	17.00
Mrs. B. Konowalchuk (Surrey, B.C.)	15.00
Mrs. O. Semeniuk (Thamesford, Ont.)	15.00
Mrs. O. Karmanin (Toronto)	13.00
Mrs. P. Szaranowsky (Surrey, B.C.)	13.00
Mrs. A. Dorosh (Saskatoon)	10.00
Mrs. P. Yaremchuk (Myrnam, Alta.)	10.00
Mrs. J. Zeltonoga (Los Angeles, CA)	10.00
Mrs. P. Horin (Chilliwack, BC)	9.00
Mrs. O. Kowcz (Rosemont, Que.)	8.00
Mrs. L. List (Windsor)	8.00
Mrs. I. Lukasiewich (Bramalea, Ont.	8.00
Mrs. O. Semeniuk (Amnerstburg, Ont.)	8.00
Mrs. M. Tekela (Montreal)	8.00
Miss V. Tymoshuk (St. Catharines, Ont.)	8.00
Mrs. L. Yaremchuk (Myrnam, Alta.)	8.00
Mrs. V. Bochar (Maple, Ont.)	6.00
Mrs. N. Boyarchuk (Kelowna, B.C.)	6.00
Mrs. N. Hawrylyk (Chatham, Ont.)	5.00
Mrs. J. Messenuk (Windsor)	5.00
Mrs. O. Dudnyk (Montreal)	3.00
Mrs. E. Dziamba (Beamsville, Ont.	3.00
Mrs. A. Foremsky (Edmonton)	3.00
Mrs. A. Gerych (Montreal)	3.00
Mrs. L. Hiltschuk (North York, Ont.)	3.00
Mrs. E. Kindrat (St. Genevieve, Que.)	3.00
Mrs. W. Klapey (Edmonton)	3.00
Mrs. B. Kotyk (Melfort, Sask.)	3.00
Mrs. M. J. Krevesky (Winnipeg)	3.00
Mrs. N. Monchuk (Toronto)	3.00
Mrs. M. Ovtscherenko (London, Ont.)	3.00
Mrs. E. Pidwysocky (Montreal)	3.00
Dr. D. Ronish (Greenfield Park, Que.)	3.00
Mrs. H. Senyshyn (Montreal)	3.00

* CORRECTION FROM JANUARY ISSUE *

A donation in the amount of $100.00 was made by **U.W.A.C. Kniahynia Olha Branch in London, Ont.** We mistakenly listed the donation from **Mr. & Mrs. W. Semeniuk from Thamesford, Ont.**

The above is a list of donations received and processed by **February 10, 1993**. The next listing will include those processed by **March 10, 1993.**

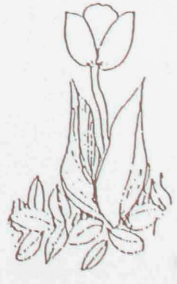

MAGAS MRS L E-8
13331-124 AVE
EDMONTON AB
T5L 3A4
1 Nov, 92

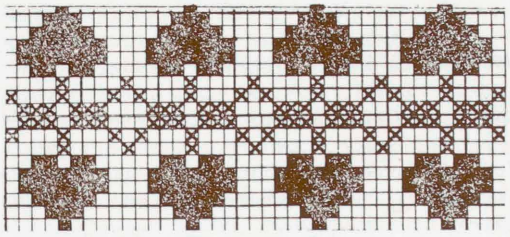

ВИДАННЯ, ЯКІ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612-24TH STREET EAST, SASKATOON, SASK. S7K 0L1 (306) 244-1188

РЕЛІГІЙНІ — **ЦІНА**

СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, Прот. д-р І. Стус (FEAST DAYS OF THE ORTHODOX CHURCH) Bilingual 5.00

ІСТОРИЧНІ

ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ (м'ягка обкладинка) 1.00

ПІВСТОЛІТТЯ НА ГРОМАДСЬКІЙ НИВІ, Н. Когуська (**A HALF-CENTYRY OF SERVICE TO THE COMMUNITY**) Bilingual **20.00**

НАРИСИ З УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ — 3 томи, С. Стечишин, С. Яременко, В. Ревуцький, І. Кейван (**ESSAYS FROM THE UKRAINIAN CULTURE**) Bilingual **10.00**

UKRAINIAN CANADIANA (English only) 10.00

ЛІТЕРАТУРА

НА ПОШАНУ ЛЕСІ УКРАЇНКИ 5.00

МИСТЕЦТВО

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES (English only) 8.00

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES (Sheets) 3.00

UKRAINIAN WEAVING PATTERNS WITH INSTRUCTIONS by Doris Elizabeth Yanda 35.00

ПРОГРАМИ

НА КРИЛАХ ПІСЕНЬ, ПІСНІ З НОТАМИ, слова Л. Українки 5.00

ЗБІРНИК МАТЕРІЯЛІВ НА 100-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ Л. УКРАЇНКИ 10.00

ДИТЯЧА ЛІТЕРАТУРА

П'ЄСИ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ 1.00

ЗБІРНИК ДЛЯ ДІТЕЙ, А. Данилович 5.00

РЕЛІГІЙНІ ПІСНІ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ, П. Пауш 1.00

ДУХОВНІ ПІСНІ 4.00

PROMOTIONAL SUPPLIES

ГРАМОТИ: 25-літ, Почесні, бланки грамот-можна висувати роки 1.75, 2.75, 3.00

SMOLOSKYPS 8.00

SPOONS WITH SMOLOSKYP 5.00

HASTI NOTES AND ENVELOPS WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... Doz. 3.00

PLACE CARDS WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... 50 cards 10.00

SERVIETTES WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... 18 штук і Tax 2.75

POST CARDS: St. Volodymyr, St. Olha, St. Volodymyr and St. Olha ..... each 0.50

VIDEO CASETTE: V.C.R. 100th ANNIVERSARY UKRAINIAN WOMEN'S MOVEMENT Part I English only 20.00